

KURTBRAND

Overheadův stín

Knihovnička Petry Rhodan 55

Přeložil Jaroslav Kuťák

Panoramatickými obrazovkami pronikal do velínu lodi Lotus vesmír, moře nekonečné černoty a věčného ticha. ^

Stometrový kulovitý křižník pozemské flotily se bez hnutí vznášel 4 300 světelných let daleko od Země jako zrnko hvězdného prachu. Bez hnutí, jako kdyby čekal na příchod věčnosti. Silný ochranný štít vylučoval, že by mohl být zaměřen některou z arkonidských lodí, přestože Lotus setrval v oblasti, patřící k Arkonu.

Kapitán Jim Markus, velitel Lotusu, muž, který vypadal jako čtyřicetiletý, měl nápadně bílé spánky a sympatické vrásky od úsměvu kolem úst a očí, zamyšleně pozoroval obraz slunce Heperés, vzdáleného 2,46 světelných let od jeho lodi.

Bylo to jedno z mnoha sluncí, jeden z pólů planetární soustavy, jakých po Galaxii existovaly stamilióny, ale pro Markuse bylo důležité. Ještě důležitější byla jeho druhá planeta. Arkonidané a galaktičtí obchodníci, takzvaní Skokané, jí dali jméno Volat. Byl to vlhký svět velikosti Marsu, pokrytý velkými oceány a rozlehlými pralesy, jeho gravitace dosahovala 0,8 g, a tudíž z pohledu Arkonidanů i Skokanů šlo o docela normální planetu.

Význam Volatu nespočíval ve skutečnosti, že jeho hlavní město Kuklón mělo supermoderní kosmodrom, nýbrž v tom, že tu sídlil arkonidský administrátor, kterého sem vyslal centrální počítač Arkonu, aby demonstroval starou sílu a velikost arkonidského Impéria.

Na Volatu se zdržoval jeden z mužů Rhodanovy jednotky mutantů. Jmenovat se Ralph Sikeron, bylo mu sedmadvacet let, byl to takzvaný ultranaslouchač a dostal od Rhodana úkol studovat tamější poměry a sbírat o nich informace.

Už dvanáct dní se Lotus vznášel vesmírem nedaleko Volatu a čekal na Sikeronovo hlášení.

Pohled kapitána Markuse sklouzl z obrazovek na kontrolní přístroje, když to v reproduktoru hyperkomu zapraskalo.

Palubní počítač Lotusu se okamžitě nastavil na příjem a zachytil kratičkou kódovanou zprávu. Kapitán Markus po ní netrpělivě sáhl. Stála v ní jen tři slova. Poslal je Ralph Sikeron:

„Tři údery zvonu!“

Kapitán sáhl na poplašné tlačítko.

Akustický, optický, vibrační poplach. Všechny tři způsoby vyhlášení nejvyšší pohotovosti se aktivovaly naráz. Lotus se rázem proměnil ve velké mraveniště. Probíhal tisíckrát vyzkoušený a prověřený manévr, tentokrát však naostro.

Krátce po vyhlášení poplachu se ozvali spojaři: „Spojení s Ralphem Sikeronem přerušeno!“

Pro kapitána Markuse to znamenalo ještě jednou:

Tři údery zvonu!

Tři údery zvonu představovaly nejvyšší stupeň poplachu. Tato šifra říkala, že se agent nachází v nebezpečí smrti a že je zároveň ohrožena Země!

„Transice za třicet vteřin!“ oznamoval suše plechový hlas počítače.

Jim Markus už dávno seděl v pilotním křesle, vedle něj první důstojník Bendler jako kopilot. Oba pozorně naslouchali, jestli spojová centrála nevyšle další hlášení.

Počítač odpočítával countdown.

Kapitán ještě pořád doufal, že se agent ozve. Nechtělo se mu věřit, že by ho protivník dostal.

Když se ozvala čtyřka countdownu, spojaři ještě jednou potvrdili: „Vysílač Volat mlčí!”

Jim Markus se vzdal veškeré naděje. Pak přišel okamžik transice, která znamenala, že se Lotus ponoří do hyperprostoru a uteče!

^ ^ ^

Tři skoky hyperprostorem dopravily Lotus zpátky do mateřské sluneční soustavy. Ohlásil se stanici na Plutu, dostal potvrzení a pokračoval v cestě k Zemi.

Přistávací manévr řídil první důstojník. Perry Rhodan obdržel zprávu, proč se křižník vrací.

Markus už stál ve výstupu lodi a čekal, až se otevře, když mu jeho spojaři poslali zprávu: „Perry Rhodan je momentálně na Venuši, ale o návratu Lotusu ví. Prosí vás, abyste podal hlášení Reginaldu Bullovi.”

Rhodanův zástupce Reginald Bull, obvykle zvaný jenom jako Bully, byl Rhodanovým největším přítelem a druhem, který ho doprovázel už na první cestě na Měsíc.

Sotva Lotus dosedl na kosmodrom mezi těžké křižníky, koráby imperiální třídy, stíhačky a slabě ozbrojené obchodní lodě, už tam čekalo vozidlo, které kapitána Markuse dopravilo během deseti minut ke správní budově a za třináct minut už seděl tváří v tvář Bullymu.

Muž se zrzavým ježkem na hlavě přivítal Markuse následujícími slovy: „Rychle k věci, Markusi! Posad'te se. Každou chvíli se nám na monitoru ukáže šéf. Rhodan si jistě rád chvíli odpočine od Allana, i když z vaší zprávy bude mít stejně malou radost jako já! Tři údery zvonu, a my ani nevíme proč!”

Jakmile domluvil, rozsvítil se monitor a pak se na něm ob-

jevila Rhodanova tvář. Pousmál se a požádá! Markuse o hlášení. Pochopitelné že je Markus mohl snadněji podat z paluby své lodi na hypervinách, ale právě to Rhodan všem svým kapitánům, hlídkujícím v arkonidské říši, přísně zakázal. Podle směru odesílaných hypervln by pro Arkonidany bylo velice snadné zjistit polohu Země. Tomu však chtěl Rhodan za každou cenu zabránit.

Poslechl si Markusovo hlášení, aniž by ho přerušoval. Pak mu pokládal otázky a nakonec rozkázal: „Markusi, ihned připravte Lotus ke startu. Jakmile na palubu přijde mutant Fellmer Lloyd, odletíte zpátky do soustavy Heperés. Postaráte se, aby se Lloyd nepozorovaně dostal na Volat a zůstanete na své staré pozici. Uvědomte si, že naše další existence může záviset na tom, jak rychle zjistíme, proč Ralph Sikeron odvyšlál *tri údery zvonu*. Jednejte podle toho, jak to bude vyžadovat situace, ale mějte na vědomí, jak těžký máte úkol! šťastnou cestu, kapitáne!”

Obrazovka posedla a Perryho hlava zmizela.

Reginald Bull se mezitím spojil s velínem jednotky mutantů. „Kde se momentálně zdržuje Felimer Lloyd?” vyštěkl do mikrofonu.

Okamžitě přišla odpověď: „Soustava Horges, třetí planeta, patří k arkonidské soustavě!”

„Pane jo!” zabručel Bully a jedovatě pohlédl na mikrofon, jako by to byla chyba mikrofonu, že je Lloyd tak daleko, a řekl: „Tak to vám nezbejvá nic jiného než si pro něj doletět na opačnej konec Galaxie...”

Reproduktor zachrčel a znovu se ozval: „Oprava, pane,” řekl spojař. „Felimer Lloyd ukončil misi v soustavě Horges a během hodiny musí dorazit na palubě těžkého křižníku do Terranie.”

„Dobrá,” odpověděl Bully a zamrkal na Markuse. „To jste tedy měl štěstí a...”

Znovu byl přerušen. Rhodanův rozkaz z Venuše přišel ještě

písemně. Bully Jej vzal do ruky, přelétl jej očima a zastavil se na jedné větě; „...Co nejrychleji zjistěte, kde Ralph Sikeron viděl nejvyšší ohrožení Země..."

^ ^ ^

Kapitán Jim Markus vstoupil do kajuty k Felimeru Lloydovi. Mutant ležel na kavalci, popíjel dobrou kávu a četl si kosmický magazín.

„Vaše nervy bych chtěl mít," poznamenal Markus a zavrtěl hlavou.

Za necelou hodinu měl být Lloyd nasazen do velice nebezpečné akce, a místo aby se na ni připravoval, klidně si ležel na lůžku a bavil se.

Felimer Lloyd, nenápadný všední typ muže, trochu při těle, ale široký v ramenou, si pročísl vlasy, pousmál se a odpověděl: „Já bych chtěl mít vaše nervy, kapitáne. Vždyť to nemůže být žádná legrace, když se pořád máte vyhýbat cizím křižníkům."

„Podle palubního času je 16.52, Lloyde."

„...a vy myslíte," pousmál se telepat, „že bych teď měl vstát, ne? Ale proč? Posad'te se, kapitáne, mám ještě hodinu čas."

„Ale já ne," uhnul Markus, protože se pořád ještě necítil v blízkosti mutanta, který uměl číst myšlenky, dobře. Omluvil se, že má moc práce, a ukončil návštěvu.

^ A ^

Lotus zůstal deset světelných let daleko od soustavy Heperés. Přesně v 18 hodin palubního času vyplul z hangáru lodi průzkumný člun typu Gazela - malá, hbitá loď, podobná disku. V průměru měla osmnáct metrů a čekala těsně vedle Lotusu na uvolnění. Čerí Sandford, který ji řídil, čekal jen na povolení.

Pak se na tři vteřiny uvolnil energetický ochranný Štít Lotusu a Gazela vzlétla do volného kosmu směrem ke světelnému bodu - ke slunci Heperés.

Na křižníku bylo ještě několik dalších Gazel, ale pouze tahle byla vybavena strukturálním kompenzátozem, který dokázal vstřebat otřesy prostoru při transici, a tím zamezit možnosti zaměření člunu.

Čeří Sandford byl nejlepším Markusovým mužem, pokud šlo o nepozorované návštěvy cizích planet. Čeří byl naprosto chladnokrevný pilot, který navíc nepotřeboval žádného kopilota. Pozice všech šesti zdejších planet nosil v hlavě a dokázal okamžitě vypočítat jejich souřadnice kdykoliv během následujících tří hodin. Planetární' tvář Volatu znal velmi dobře a stejně dobře znal i místo, kde se pod energetickým zvonek skrývala Gazela Ralpa Sikerona.

Existence této Gazely se však pohybovala už jen ve sférách teorií a spekulací. Po přistání Lotusu v Terranii bylo zjištěno, že Sikeron vysílal z hlavního města Kuklónu. Proto se dalo alespoň doufat, že jeho průzkumný člun snad ještě existuje.

Felimer Lloyd se tvářil flegmaticky, ale nebyla to žádná maska, pod kterou by se ukrýval neklid. Vyznal se totiž v lidech. Nebyl jenom telepat, ale uměl také zachycovat mozkové vlny lidí kolem a hlavně v nich uměl číst.

Tímto způsobem se „podíval“ na Cerla Sandforda a získal tak jistotu. Že určitě bez problémů přistanou na správném místě a že potom Čeří nepozorován odletí zpět na Lotus.

Sluneční rozvědká Země připravila akci Felimera Lloyda do posledního detailu. Nic nebylo ponecháno na náhodě, mysleli i na to, aby měl Felimer s sebou dostatek peněz.

Gazela přistávala ve stejném směru jako ta Ralfova a nakonec přistála jako suchý list na podzim. Pilot využil mýtiny mezi obrovitými stromy cizokrajného vzezření několik kilometrů od okraje lesa.

Čeří Sandford vyslal drobnou sondu, zázračné dílo preciz-

nosti a výkonu. Prosvištěla atmosférou do vesmíru, příliš malá na to, aby mohla být zaměřena, a dostatečně rychlá, aby Lotus včas informovala o zdařilém přistání.

Nakonec Čeří Sandford zhasl agregáty Gazely, podal Fellmeru Lloydovi ruku a řekl: „Druhá Gazela stojí dvě sté metrů napravo! Při přistání Jsem zaměřil její energetický zvon.“

„Dobrá," řekl Lloyd, „popřejte mi hodně štěstí. Myslím, že ho teď budu ztraceně potřebovat!"

^ ^ ^

Felimer Lloyd počkal do rána, než něco podnikl.

Po hodinovém pochodu bujným pralesem cizokrajné flóry dospěl na volné prostranství. O dvě hodiny později narazil na silnici, které se ale rychle vyhnul, protože nikde ve Velkém Impériu se nemohl vymlouvat na poruchu vozidla, aniž by vzbudil značné podezření.

Proto však ještě ani kolem poledne nedorazil k cíli - malému městečku Esgún. Stalo se to jednak díky oklice přes močály, kterou musel jít, a také díky nečekanému souboji s jednou zdejší příšerou, podobnou obrovskému mlokovi.

Přitom si musel vzpomenout na svého předchůdce Ralpha Sikerona, v jehož pravděpodobných stopách kráčet.

Slunce Heperés proměnilo planetu Volat v saunu, ale Fellmer neohroženě pokračoval v cestě.

Kolem třetí odpoledne konečně dospěl k Esgúnu. Šlo o typické maloměsto, kde každý znal každého, a Felimer Lloyd byl šťasten, že už pět minut poté, kdy se dostal na místní nádraží, odjížděl tryskový vlak do Kuklónu.

Na nádraží byl zastaven.

Přistoupil k němu Skokan a dialektem Galaktických obchodníků se zeptal: „Kdypak dneska přelo? Jste promočený na kůži.“

Felimer Lloyd četl myšlenky toho muže. Měl co dělat, aby

to s nim netrhlo, protože Skokana nezajímal jenom stav jeho oblečení, nýbrž vůbec pojal neurčité podezření, Felimer se mu prostě nelíbil.

Lloyd se přesto usmál. Mávl rukou a odpověděl; „Děšť? Děšť?! To jsem se tak zpotil. A přitom to nebylo k ničemu. Honil jsem se za broukem dugerunem tři hodiny, a nakonec mamě! Čert ho vem!"

Skokan se zeširoka zašklebil, na chvíli se uklidnil, ale pak si všiml, že Felimer u sebe nemá žádnou nádobu, do níž, by vzácného brouka uložil. Lloyd předešel jeho další otázce, ukázal na své špinavé boty a na stopy po mechu na nich. Zároveň nadával na krajinu kolem Esgúnu.

V té chvíli zastavil ve stanici vlak. Felimer pozdravil Skokana a nastoupil. Když se vlak rozjížděl, mutant se stále držel Skokanových myšlenek, protože ten se právě rozhodoval, jestli nemá informovat strážnici v Kuklónu.

Vlak se sice vzdaloval ze stanice, ale na myšlenkovém spojení Felimera se Skokanem to nic neměnilo.

Nakonec se mutant pohodlně opřel v křesle.

Rozhodnutí padlo!

Skokan se totiž vydal na cestu, aby informoval vysílačkou arkonidskou administrativu v Kuklónu a aby tam upozornil na podezřelého profesora.

To nám to pěkně začíná, řekl si mutant v duchu a zadíval se na rychle ubíhající krajinu za okny tryskového vlaku.

O deset minut později se mu před očima zjevilo moře budov Kuklónu. Tryskový vlak ztrácel tempo, kličkoval mezi obytnými bloky, až se nakonec zastavil.

Felimer Lloyd už stál přede dveřmi a čekal, až se automaticky otevrou. Po perónu přecházeli tři uniformovaní Arkonidové. Mutant si přečetl jejich myšlenky a hned mu bylo všechno jasné.

Dveře se rozskočily. Lloyd dal několika cestujícím přednost. K jedné postarší Skokance pak byl mimořádně uctivý, proto-

-Že měla tři těžká zavazadla. Popadl dvě z nich, kráčel vedle staré dámy a zvesela si s ní povídal. . . . :

Arkonidané si ho nevšímali. Hledali muže ve špinavých botách.

Poděkování staré dámy už mutant neslyšel. »

Jeho dalším cílem byla základna Ralpa Sikerona v galaktické čtvrti Kuklónu, na Thatorově náměstí, které neslo jméno nejúspěšnější výzkumné lodi Arkonidanů.

V Kuklónu žila spousta příslušníků nejrůznějších civilizací Galaxie. Hodně tu obchodovali Skokani. Jak pevně se tu usídlili někteří z nich, dokazovaly rozlehlé paláce některých patriarchů.

Najednou se ulice rozšířila. Automatický taxík zároveň ohlásil, že dorazili.

Thatorovo náměstí bylo tvořeno kruhovitým prostranstvím o průměru dvou kilometrů, lemovaným pětisetmetrovými mrakodrapy.

Felimer Lloyd se tu potkal s bytostmi, které v životě neviděl. Mnohé se loudaly ve skafandrech, jiné se po deseti krocích zastavovaly, aby nabraly nové síly v nezvykle silné gravitaci, a pak zase viděl jiné, které se pohybovaly desetimetrovými skoky, protože pro ně byla zdejší gravitace příliš nízká. Viděl potvory, které naháněly hrůzu i jemu, vycvičenému mutantovi, ale viděl i drobná, roztomilá stvoření, připomínající jezevčíky.

Základna Ralpa Sikerona se nacházela v domě rodu Uxladů. Felimer nenápadně pozoroval budovu. Kráčel přitom napříč náměstím a pátral po nebezpečí. Ale žádné nepřátelské myšlenky zatím nezachytil.

Zastavil se před pompézním portálem domu. Rod Uxladů dal počítačově řízenou bránu ozdobit drahými kovy a vedle nich byly na sloupech umístěny tabulky firem, které tu sídlily. Felimer Lloyd si mimo Jiné přečetl: GETLOX ASARGUD TRANSPORTY.

Pod jménem Asargud operoval na této planetě Ralph Sikeron.

Lloyd se krátce zkontroloval. Šaty už měl suché, ale boty byly pořád ještě špinavé. Než by riskoval, že jeho akce ztroskotá na nějaké maličkosti, rozhodl se nejdříve ze všeho převléknout.

O hodinu později už stál před domem patriarchy Uxlada v elegantním obleku, rozhlížel se po nebezpečí, a když žádné nenacházel, vstoupil portálem do luxusní haly.

Okamžitě k němu přispěchal robot a ptal se na jeho přání. Firma Getlox Asargud se nacházela ve 212. patře. O patro výš ležela přistávací plošina aerotaxi a malých lodí.

Široká chodba, stejně pompézní jako přijímací hala, vyzařovala příjemný klid. Avšak krása ani bohatství nedokázaly mutantu nijak uchvátit. Nacházel se v akci. Jeho úkolem bylo najít agenta Ralpha Sikerona, pokud byl ještě naživu, a objasnit jeho „tři údery zvonu“.

Pak se pár kroků před ním otevřely dveře. Na chodbu vyšlo děvče a zvědavě na něj pohlédlo. Dívka netušila, že si v jejích myšlenkách umí číst jako v otevřené knize. Lloyd přátelsky přikývl a pozdravil ji. „Hledám firmu Asargud.“

Sotva to však řekl, zkonstatoval, že ve skokanském děvčeti objevil příslušnici nepřátelské rozvědky. Přestože se na něj nadále tvářila přívětivě, studeným hlasem odpověděla: „Třetí dveře vpravo. Dneska už jste osmý, kdo chce do téhle firmy!“

Její tmavé oči neprozrazovaly žádnou zvědavost. Pohodila hlavou a namířila si to k antigravu.

Felimer Lloyd se za ní nepodíval. Zcela zřetelně četl její myšlenky: „Zase jeden arkonidskej špicl!“

Aby nevypadal nápadně, poslechl a šel k označeným dveřím. Našel je zamčené, přesně jak Čekal, ale jeho školenému pohledu neuniklo, že jejich magnetický zámek byl sice šikovně, ale násilně otevřen.

Krátce nato se antigrav snesl dolů. Ani nečekal, že by se mu podařilo se Sikeronem spojit hned napoprvé, ale myšlenka té dívky mu nešla z hlavy: „Zase jeden arkonidskej špicl!“

Když se dole v přijímací hale vyhnul třem Těžkým Skokanům, pocítil, že se na něj někdo soustřeďuje. Felimer Lloyd, navenek apatický a těžkopádný, zbystřil a plně se soustředil. S výrazem muže, který přemýšlí o svých obchodech, opustil budovu Uxladů, pozorně se díval kolem sebe a ledabyly strčil ruku do kapsy, aby sevřel rukojeť paralyzátoru.

Vmísil se do davu na náměstí, ale jeho smysly ještě stále věřily nebezpečí!

Docela určitě byl někým sledován, ale hodnoty mozkových vln této osoby k němu pronikaly jako zkreslené a kromě toho nečitelné. S něčím takovým se Lloyd ještě nesetkal.

Dva arkonidští kosmičtí vojáci stáli na Thatorově náměstí na podstavci sochy slavné lodi a dívali se na Felimera tak nápadně, že je nemohl přehlédnout. Chladnokrevně k nim přistoupil.

„Prosím?“ zeptal se a vyzývavě vzhlédl. Zatímco si sumírovali odpověď, sondoval v jejich myšlenkách. Šokovalo ho zjištění, že to jsou jenom dva docela obyčejní vojáci, kteří dostali rozkaz vyhlížet jednoho určitého muže.

A že tím mužem, o kterého šlo, byl on sám!

V náprsních kapsách vojáků se rýsovaly malé vysílačky.

Felimer Lloyd poznával, že se situace přiosťčila, zeje nebezpečnější než dosud. A kde zůstal jeho pronásledovatel?

Vtom se ho starší Arkonidan zeptal: „My jsme po vás něco chtěli?“ Prohlížel si přitom Felimerovy boty.

Ve stejném okamžiku kosmický agent pochopil. Myšlenky obou Arkonidanů se točily kolem jediné věci: „Boty od bláta.“

„Ne,“ zavrčel Lloyd. „Neoslovili jste mě, ale drze jste na mě zírali. Pobíhám tu snad nahý?“

Druhý Arkonidan odpověděl: „Dostali jsme rozkaz zatknout podezřelého muže ve špinavých botách a propoceném oblečení! Postavou se mu podobáte, ale všechno ostatní...“

Felimer Lloyd se zasmál.

„Počítač na Arkonu je pěkný ptáček, když musíte konat službu, zatímco byste vlastně měli nárok na vycházku, že?“

Pak se rozloučil a zmizel v davu. Neměl však v úmyslu opustit Thatorovo náměstí. Tajuplná pátrací akce, týkající se jeho osoby, mu nešla z hlavy...

Obešel náměstí a znovu míjel palác Uxladů. Luxusní sídlo jako by ho přitahovalo.

Vtom se zarazil.

„Zaměření!“

Znovu ho někdo sledoval! A zase v blízkosti obchodního centra Uxladů!

Lloyd rychle rozložil zachycený vzorek mozkových vln. Nepřekvapilo ho, že se jejich původce nachází někde u portálu budovy,

Dveře byly otevřeny dokořán. Stovky Skokanů jimi vycházely ven. Galaktičtí obchodníci spěchali dolů po Širokém schodišti a nořili se do davu.

Pak se Felimer Lloyd chytil za hlavu. Pohnul rty a špitl: „Ta dívka!“

To ona ho pozorovala!

Mladá Galaktická obchodnice stála nahoře ve 212. patře a dívala se dolů na něj!

Felimer na sobě nedával znát, že si jejího chování všiml. Znovu telepaticky sáhl po jejích myšlenkách, a když v nich zaznamenal určitý rytmus, který mu připadal známý, už si byl jist, že je to ona.

Právě intenzivně myslela na RALPHA SIKERONA!

^ A ^

Felimer Lloyd strávil na Volatu první bezesnou noc. Bydlel v hotelu Plana. Ihned po probuzení se jeho myšlenky soustředily na vysoké, možná trochu kostnaté děvče z rodu Galaktických obchodníků.

Neustále myslela na Ralpha Sikerona a přitom sledovala jeho, Felimera Lloyda. Ke kontaktu mezi nimi nedošlo. Fellmer Lloyd neměl valné mínění o překotných akcích, přestože mu Perry Rhodan rozkázal, aby nebezpečí, které Zemi z Volatu hrozilo, odhalil co nejrychleji.

Felimer Lloyd se zašklebil, když na sobě rozmísťoval své bojové prostředky. Žádný z nich nijak neprozrazoval pozemský původ. Všechno, až do nejmenších detailů, bylo originálem prebonerského původu- Fellmer se totiž na této planetě vydával za příslušníka civilizace Prebonerů. Vlastně by se vydával, kdyby se ho někdo zeptal.

S klidem člověka, který má čisté vědomí, posnídal a pak vyrazil k Thatorovu náměstí.

Zase ho to táhlo k Uxladově paláci. Sám by rád věděl, čím to je - že by to děvče?

Antigrav ho znovu vyvezl do 212. patra, ale cestou se rozhodl, že si nejdříve ze všeho pořádně prohlédne přistávací plochu na střeše.

Předstíral, že patří k posádce malé lodi, která tam právě přistála, a zatímco se pohodlně opíral o jednu teleskopickou nohu lodi, dvacet metrů za ním přistála doutníkovitá loď.

Opustili ji tři Skokani, všichni ještě ve skafandrech. Krátce na Fellmera pohlédli a přešli k antigravu.

Lloyd zkontroloval jejich myšlenky. Skokani patřili k posádce vesmírné strážní stanice. Právě odtud přilétli a povídali si o přeletu neznámého vesmírného tělesa před dvěma dny. Nepodařilo se jim je nijak zaznamenat, ale počítačové vyhodnocení bez jakýchkoliv pochybností potvrdilo, že na Volatu musela tajně přistát velmi malá kosmická loď.

Felimera Lloyda pak ani trochu nepotěšilo, že exaktně pracující počítač stanovil místo přistání jeho Gazely s přesností na dvacet kilometrů!

A navíc byli tihle tři Skokani informováni, že se něco podobného stalo před třemi týdny.

Před třemi týdny tu přistál Ralph Sikeron!

Pěkné vyhlídky! konstatoval se šibeničním humorem. Ted' by mu Ještě scházela pátrací akce arkonidského formátu - pak by měl nejpozději dnes večer v patách celý Volat!

Neoddával se žádným iluzím a pevně počítal s tím, že do večera na Volatu vyhlásí poplach, ovšem co by tu pak dělali tihle tři strážní Skokani?

Znovu si přečetl jejich myšlenky. To už byli v 35. patře budovy.

Mluvili o „Šéfech“, o ostatních Skokanech, a pak padlo místní jméno Esgun. Když už Lloyd doufal, že se toho konečně dozví trochu víc, musel se začít věnovat jiným věcem.

Právě ho totiž překvapilo přistávající aerotaxi. Teprve hvízdavý tón motorů těsně před dosednutím ho probíral a Lloyd pochopil, že je opět sledován. Než dívka z taxíku vystoupila, už Četl její myšlenky.

Přilétala pozdě do služby. Proto si vzala aerotaxi, ale znovu nemyslela na svou práci, nýbrž na Ralpha Sikerona, přesněji - na Asarguda!

Když opustila letoun, podívala se na něj. Nevěděla, co si má myslet. Přemýšlela o arkonidských špicích a porovnávala Asarguda s tímto cizincem, kterého včera potkala na chodbě v budově poprvé.

Pelimer Lloyd vystoupil ze stínu a namířil si to k antigravu. Tam se s ní hodlal setkat - a ona to chtěla také. Mlčky se postavil vedle ní a sjeli o patro níž, kde pak beze slova kráčeli vedle sebe.

„Znala jste Asarguda dobře?“ zeptal se a vysloveně ji tou otázkou zaskočil. „Pocházíme oba z Preboneru a já tudy jenom projíždím. Nemohla byste mi říct, kde ho najdu?*

Znovu dostala strach, že by mohl být arkonidským špicem. Mlčela dál, ale její chuze se stávala křečovitou. Lloyd prožíval její strach spolu s ní a zjišťoval, že tahle dívka měla Ralpha Sikerona ráda a že se stala jeho blízkou přítelkyní.

„Jsem Asargudův přítel," snažil se ji přesvědčit. „Nepatřím k těm sedmi ostatním, kteří se na něj včera vyptávali!"

Ted' už mu *musela* porozumět. Prudce se otočila a svýma výraznýma, tmavýma očima si ho zkoumavě prohlížela.

^ A ^

Ralph Sikeron, kosmický agent Perryho Rhodana, během akce na Volatu ztratil život. Byl zavražděn a jeho mrtvola se ztratila.

Felimer Lloyd se nemusel pokoušet o spojení. Žádný Ralph Sikeron neexistoval.

Kuří Oneré, dívka z rodu Galaktických obchodníků a zaměstnankyně Uxladů, po něm nic nechtěla. Nepožadovala po něm, aby o Ralphově smrti pomlčel, nechtěla ani, aby ho pomstil -jenom se na něj upřeně dívala a čekala na jeho reakci.

„Proč to pro něj děláte. Kuří?" zeptal se Lloyd, přestože její úvahy dávno znal.

Zbledla a sevřela rty. Odpověděla okamžitě: „Protože to byl slušný člověk, Preboner... a ne špinavý Skokan!"

Ve tváři se jí přitom zračilo pohrdání.

„Kun, ale vždyť vy přece jste..."

Hrdě pohodila hlavou. „Ano, patřím ke Galaktickým obchodníkům. Posledních osm let byl náš rod bohatý a mocný. Můj otec vlastnil osmatřicet křižníku, než podlehl intrikám Uxladů a o všechno přišel." V očích jí zapláhl oheň nenávisti. Kuri Oneré už neměla rodiče, ani žádné sourozence- Možná proto se připojila k Ralphovi. Ovšem víc už nevěděla. Jenom to, co Lloydovi řekla.

Nenápadně jí kladl další otázky. Směřoval k arkonidské správě planety a k faktu, že v oblasti Velkého Impéria jsou vraždy přísně trestány.

„Asargud vám nikdy neřekl, že měl přátele, Kuri?"

„Nikdy, Prebonere! Ale když jsem ho viděla naposledy, za-

působil na mě jako člověk, který objevil něco strašného. Byl rozrušený, ačkoliv to nechtěl projevit. Mel sotva čas se mnou prohodit pár slov. Musel tušit, že brzy zemře, a já... já ho nebrala vážně...

Jak to říkal? Něco řekl... Že mám jeho přítele poslat k Všemoudré Matce, pokud by se ztratil a už se neukázal. Ano, přesně tohle mi řekl."

„Všemoudrá Matka?" řekl Lloyd a málem se tomu zasmál. Pod tímto jménem se mohl skrývat pouze domorodec z Vola-tu. Včera večer jich pár viděl a pozoroval.

Domorodci tu vznikli z jednoho druhu hmyzu a dokud se planeta nestala jednou z arkonidských kolonií, žili si tu vcelku bez starostí. Jejich vzhled byl groteskní - vypadali jako přerostlí mravenci s velkýma očima, hubenýma nožkama a velikýma mandlovýma očima. Byli asi dva metry vysocí, vysloveně mírumilovní a velmi inteligentní. Neměli Arkonidany a Skokany rádi - ne snad pro nějakou falešnou pýchu, ale proto, že uznávali jiné hodnoty života.

„Ano, Všemoudrá Matka," zopakovala Kuri Oneré, „Já se nepochopitelným zvyklostem Volatém nesměju. Asargud musel být skvělý Preboner, protože se mu podařilo to, oč se Skokani dosud marně snažili - spojit se s Volatery z džungle."

V té chvíli antigrav opustil nějaký Skokan a vyšel na chodbu. Felimer Lloyd téměř fyzicky cítil hrozbu, která se v podobě Galaktického obchodníka blížila, ale už nebyl Čas, aby se mu vyhnul.

Mocné stavěný Skokan je minul, díval se jim však přitom zvědavě do tváří. Zašklebil se, když poznal Kuří Oneré, dva kroky za nimi se zastavil a Číhavě se Lloyd zeptal: „Chcete k firmě Asargud?"

Felimer Lloyd znervózněl. Pomalu zvedl hlavu a ledově chladně opáčil: „Co je vám do toho? A chovejte se laskavě slušně, je tu dáma..."

Mutant přešel do útoku. Ze Skokanových myšlenek jasně vy-18

četl strach ze „šéfů". Skokan se pohnul a Lloyd věděl, že bude mít co dělat s drzým, arogantním hejskem.

„Vy se opovažujete..."

Ale Kun Oneré mu zavřela otevřenou dlaní ústa a zároveň mu pohrozila, že jeho chování nahlásí úřadům. Skokan se lekl a uskočil. Zamumlal přitom kletbu a zmizel za nejbližšími dveřmi.

Jeho myšlenky byly zlostné a Felimer Lloyd to naznačil v poznámce:

„Myslím, že teď už nemusíte do služby. Je tenhle Skokan vlivný.

Kun?"

„Nejenom vlivný... Je to Uxiadův nejmladší a nejrozmazlenější syn.

Sukničkář a chvastoun."

„Má nějaké šéfy. Kun?"

Kun bez přemýšlení vyhrkla: „Aser Uxlada je nekorunovaným králem rodu. Je tu jediným šéfem!"

^ x ^

Náhle Lloyd zaměřil další nebezpečí.

Jeho zaměřovači schopnosti byly vrozené. To, co se u jiných lidí projevovalo jako intuice, bylo u něj členitější a srozumitelnější. Jakmile zachytil nějaké nejasné impulzy, uměl je analyzovat a pozorům jim.

Teď z nich vyčetl, že se k jejich patru blíží antigravem čtyři Skokani.

Povolal je nejmladší syn Asera Uxlada. Vztekal se na Kun.

Když přivolaní Skokani vyšli na chodbu, spatřili jen dívku a po cizinci nebylo ani stopy. Nevěděli, co mají dělat.

Hubený Jidif, muž se zákeřnými očkama, reagoval ihned, zatímco jeho tři kumpáni jenom stáli. Nastavil vysílačku a upozornil službu v přijímací hale. Tam seděl jeho přítel, který se zachoval podle Jidifovy zprávy. Naprogramoval tři roboty a vytvořil tak tři bojové stroje, Felimeru Lloydovi smrtelné nebezpečné.

V obrovitém paláci byl Jenom jeden antigrav. Měřil více než třicet metrů v průměru, začínal ve sklepech a končil až nahoře na střeše. Neustále se jím vznášeli nebo klesali návštěvníci a úředníci z budovy.

Felimer Lloyd jej však nepoužil. Jakmile zkoprnělé Kuří vysvětlil, že po něm jde smečka Skokanů, beze slova mu podala magnetický klíč.

Nemusel ani Číst její myšlenky, aby zjistil, ke *kterým* dveřím patří.

Třetí dveře vlevo - Ralphova bývalá základna!

Zmizel uvnitř a zamkl za sebou. Pak se porozhlédl ve čtyřech místnostech bytu.

Ralph Sikeron tu mistrovsky zamaskoval fakt, že jde o rezidentovu základnu. Vypadalo to tam opravdu jako ve firmě, která se zabývá dopravou zboží mezi hvězdami. Felimer ne-prohledával zásuvky - věděl, že v nich Žádnou stopu nenajde.

Nejlepší ukryty vždycky představují místa, která jsou nejvíce na očích.

Byl právě ve druhé místnosti, když od bytových dveří zaslechl podezřelé zvuky.

Jeho pronásledovatelé se snažili vniknout dovnitř násilím. Jidif dosel logickou úvahou k závěru, že Preboner musí být ještě pořád někde ve 212. patře.

Felimer Lloyd neztrácel klid. Vytáhl z kapsy hypnozářič a nastavil Jej'na nejvyšší výkon. Kdyby jej musel použít, patrně by hypnoticky ovlivnil i Kuří, takže i ona by se ocitla pod několikahodinovým vlivem hypnózy.

Volnou rukou listoval v kalendáři. 8. července... 23 000 dexresitik, svázané, SSog-VI, přišlo od Migf.

51 365 Klodexal, 100 procent, s Derr-K 118 ze Zalitu, s KIo-XXII dále na Orro, Overhead. *Overhead?*

Tentokrát se Felimer neovládl a opravdu to s ním trhlo. Tohle bylo upozornění, které hledal! 8. července Ralph Si-

keron ještě žil! Asi musel udělat nějaký velký objev. Ale co s tím měl společného *Overhead*?

Overhead byl přece už přes půl století mrtev!

O Overheadovi, Rhodanovu nejzarputilejším nepříteli, se už dávno nemluvalo.

Jak to, že za fiktivními záznamy přistání stálo tajuplné slovo Overhead?

Nač Ralph Sikeron myslel, když tohle jméno zapisoval? Vtom se magnetický zámek za jeho zády rozskočil pod vlivem termozáříče a

Felimera do nosu udeřil štiplavý obláček

dýmu.

Okamžitě se vrátil do současnosti. Klidnou rukou namířil ke dveřím hypnozáříčem a zmáčkl spoušť.

Čtyři Skokani pak dostali rozkaz okamžitě sjet antigravem dolů a vysvětlit veliteli stráží, že Preboner uletěl v aerotaxíku.

Ale v té chvíli udělal Lloyd malou chybičku. Pod vliv jeho hypnozáříče se nedostali jenom Čtyři Skokani a Kun, nýbrž i tři zcela nezasvěcení Skokani, kteří seděli na opačném konci chodby za dveřmi nad svou prací. Aniž by cokoliv chápali, vstali a dostavili se dolů do haly chvíli před čtveřicí Skokanů z chodby.

Dispečeru stráží málem vypadly oči z důlků, když spatřil tři zcela cizí Skokany a vyslechl udivující podrobnosti o uprchlém Prebonerovi. Ještě nechápavěji se zatvářil, když se nedlouho poté vynořil hubeňour Jidif a vyprávěl mu do detailu totéž.

Jakmile vyrukoval další muž se stejnou historkou, dispečer už poznal, oč běží.

Sahal po poplašném tlačítku, když si uvědomil, že by se o tom dozvěděla arkonidská správa a že by pak následovaly trapné výsledky. Zaklel a stáhl z tlačítka ruku.

Felimer Lloyd opustil budovu skutečně v aerotaxíku a ještě přitom s sebou vzal hypnoticky ovlivněnou Kun Oneré. Pořád musel myslet na jedno slovo - Overhead Čím déle o něm přemýšlel, tím silněji se ho zmocňovalo. Overhead a tři údery zvonu' To se k sobě hodilo. Tenkrát před půl stoletím, když se Overhead snažil zlomit Thodanovu moc a strhnout ji na sebe, se Země dostala až na okraj propasti. Ale pak byl Overhead mrtev a s ním zahynuli i jeho lidé.

Vzpomněl si, jak Uxladův nejmladší potomek myslel na „šéfy”.
Znaly snad skokanské rody pozici Země a chystali se k překvapujícímu útoku?

Taková operace by mohla být pro Rhodana a Zemi stejně nebezpečná jako svého času Overhead.

Felimer Lloyd vstoupil do hotelu Plana. Kuří nechal vystoupit před jejím domem.

Stál už tři kroky od recepcce, když zachytil další nepřátelské myšlenky. V jeho hotelovém pokoji Čekali úředníci arkonidské administrativy a chystali se ho zatknout. Ve stejné chvíli si všiml i jejich pomocníků - stáli u jednoho z nosných sloupů haly. Byli to Skokani.

Zatím si ho nevšimli, protože spolu s ním přišla do hotelu větší společnost. Návrat nebyl možný. Proto se alespoň nenápadně vmísil mezi turisty a zamířil k nejbližší recepci. Potom se přidal k jedné ze tří vzniklých skupinek a nastoupil do antigravu, kterým chtěl co nejrychleji vyjet na chodbu u svého pokoje.

Jeden ze Skokanů se však prudce otočil a jako by ho vedlo nějaké tušení, zadíval se právě za Lloydovou skupinkou. Nedalo se nic dělat. Lloyd na svou skupinku namířil hypnozářič a v duchu vydal rozkaz: „Rychle, všichni k výtahu!” Pět obětí uposlechlo.

Zbýval jediný krok a ocitli by se v antigravu, když se od sloupu ozval výkřik: „Támhle je!”

Lloyd zachytil Skokanovy myšlenky ještě před výkřikem a zařídil se podle nich. Věděl, že informační roboti v recepci jsou snadno přeprogramovatelní. Tři z hypnoticky ovlivněných turistů odletěli stranou a z Felimerovy impulzní zbraně vyšlehly paprsky, které spálily počítačovou paměť informačních robotů těsně vedle antigravu.

Pak skočil do antigravové šachty.

Ostatní turisté zacpali vchod, a hlavně výhled Skokanům.

Fellmer Lloyd získal cenné vteřiny.

Sklep - 3, patro - 4, poschodí ~ 5.

Nejnižší patro.

Vyskočil doleva, oběhl dva pracovní roboty, kteří si ho vůbec nevšimli, skočil do nákladního antigravu, aniž by se staral, jestli je určen jenom nákladové dopravě, nebo i lidem - a sjel ještě o čtyři patra níž. Teď se ocitl v devátém podzemním patře a běžet prázdnou, ale dobře osvětlenou chodbou.

Lloyd by si to teď klidně mohl rozdat i s dobrým sprinterem-V nebezpečných situacích agenti obvykle ukazovali, co v nich vězí'.

Zatímco běžel, vypočítával své šance a rozhlížel se po antigravu na odpadky.

Pak se přiblížil k jeho šachtě!

Antigrav na odpadky páchl, ale byl široký jako dospělý Skokan.

Náhle se na opačném konci chodby zjevil první pronásledovatel. Felimer neváhal a skočil do šachty. Rázem se ocitl v oceánu nejružnějších zápachů a měl co dělat, aby se z toho nepozvracel.

Když už se zdálo, že to zvládl, vytáhl z kapsy svítilnu a zapnul ji. Rychlostí dvou metrů za vteřinu se nesl dolů do odpadové soustavy - čehosi jako někdejší kanalizace - města Kuklónu.

Sotva přistál, zapadl po kolena do odpadků. Už se nestaral o pronikavý zápach, ale rozhlížel se, kterou chodbu si vybrat k uniku.

Někde nahoře se ozval Čvachtavý zvuk. Stačil jen zavřít ústa a oči a zakrýt si hlavu. Vedle něj dopadla další dávka smetí. Ale Lloyd se usmíval. Tohle byla jeho záchrana...

Pak se vydal na cestu.

O půl hodiny později našel způsob, jak tenhle smrdutý svět opustit, ale pak musel ještě mnoho hodin čekat pod víkem kanalizace, než se je mohl se setměním odvážit zvednout a vyjít ven.

Vypadal příšerně a ještě hůře zapáchal. Hotelovou čtvrtí Kuklenu se musel pohybovat jako duch.

Brzy se mu však podařilo čtvrt' opustit a ponořit se do temných uliček. Jak se mu pak povedlo proniknout do místních lázní, to ani sám nevěděl.

Zatímco se oddával očistné sprše, jeho Šaty se praly v bubnu silné pračky. Když o pár hodin později opouštěl lázně, měl šaty jako nové, kůži zarudlou horkou vodou a jemně voněl pánským parfémem.

Hned za prvním rohem však zachytil další signály, které ho varovaly. Byli to dva tajní policisté. Stačil se jim vyhnout ve chvíli, kdy vstupovali do budovy lázní.

^ A ^

Za pomoci jednoduchých arkonidských triků se Felimeru Lloydovi podařilo změnit obličej natolik, že by ho na první pohled nepoznal ani Pěny Rhodan. Kromě toho se převlékl do pracovního oděvu přístavního dělníka.

Jeho cílem se stal vesmírný přístav, i

Pořád mu nešly z hlavy Ralphovy zápisky. 8. července si znamenal: „...s Klo-XXII dál na Orro, Overhead.“ ;

Aerotaxi ho odvezlo na kosmodrom. Byl plný nejrůznějších lodí. Galaktičtí obchodníci si pro sebe zabrali třetinu příjímací budovy. Velmi nenápadné bylo oddělení vesmírných lékařů Arasů. Arkonidský trakt byl zase přísně vojenský.

Felimer k němu směřoval. Postavil se k pultu a položil vysoké Arkonidance několik otázek. Zatímco čekali na výsledky z počítače, zeptala se ho: „Mluvíte taky arkonidsky, Prebonere?“

Felimer její myšlenky mlčky četl a to, co v nich našel, bylo mimořádně nepříjemné. Arkonidanka nevěřila jeho prebonerskému původu, považovala ho za zdegenerovaného Treggia, příslušníka rodu, který byl na Arkonu podezříván ze spiknutí s neznámými inteligencemi se záměrem svrhnout moc Arkonu.

Lloyd jí odpověděl tou nejčistší arkonidštinou. Nadále zářil jako měsíček a tvářil se zvědavě.

Když uslyšela svou mateřštinu, její chování se rázem změnilo. Fellmerova dokonalá arkonidština ji vyslovené zaskočila. „Před několika dny jsem mluvila s jiným Prebonerem... Ptal se na... Okamžik, neptal jste se taky na Klo-XXII?“

„Jistě, ptal, ale není to náhoda, vznešená Arkonidanko. Můj přítel, též Preboner, je totiž pohřešován. Jeho poslední záznam v termínovém kalendáři se vztahuje právě ke Klo-XXII, která měla převzít náklad na Orro.“

„Lod' Klo-XXII existuje, Prebonere," odpověděla zamyšlené Arkonidanka. „Myslím, že před týdnem stála na kosmodromu. Ale teď si vzpomínám... Sotva váš přítel dostal informaci - a chtěl vědět, kdy Klo-XXII přistála -, zjeví se tu tři nesympatičtí Skokani a pak jsme se doslechli, že mezi kosmodromem a městem byl zavražděn nějaký muž. Ovšem jeho mrtvola se ztratila!“

Lloyd ji uklidňoval pohledem. Opět použil řeč Arkonu, když odpověděl: „Bylo by příliš nezdvořilé zeptat se vás na vzhled těch tří nesympatických Skokanů?“

Choval slabou naději, že Arkonidanka disponuje fotografickou pamětí a nezapomíná tváře, které někdy, byť jen na chvíli, viděla.

Dívka se usmála.

„Počkejte, Prebonere," odpověděla a šla pryč.

Mezitím přišla odpověď z archivu. Podle ní existovala obchodní loď Klo-XXII, která 8. Července přiletěla ze soustavy Might, naložila 51 365 kusů Klodexalu a po tříhodinovém pobytu odletěla k planetě Orro. Ještě předtím se však kapitán marně sháněl po zprostředkovateli.

Felimer Lloyd se podívoval, jak je možné, že Ralph už po několika dnech pobytu uzavíral obchody, ale zároveň dospěl k přesvědčení, že Overhead nemá s lodí Klo-XXII nic společného. Byl prostě jen agentovým velkým objevem.

Krásná Arkonidanka se vrátila a sdělila mu tajemství svého oddělení: Každá bytost, která do téhle kanceláře vstoupila, byla a je fotografována.

Lloyd přikývl a podíval se na Ralphův snímek.

„A tady, vpravo na okraji obrázku, vidíte tu trojici... Vy je znáte, Prebonere?"

Jednoho z nich Felimer Lloyd poznal - hubeňoura Jidifa! Zatímco bojoval s vnitřním vzrušením, jeho hlavy se najednou zmocnila nenadálá prázdnota. Co to jen bylo? Odkud tohle zaměření přišlo?

Než si plně uvědomil nebezpečí takového jevu, prázdnota zmizela, ale těch několik vteřin mu stačilo, aby pochopil, že se na Volatu asi dějí nenormální věci.

^ A ^

Příjemná Arkonidanka se s neskrývaným zklamáním dívala za Prebonerem, který se zničehonic obrátil! a šel pryč, aniž by jí poděkoval za poskytnuté informace.

Felimer Lloyd sám sobě vyhlásil poplach. Po jeho myšlenkách sáhla neznámá síla

Takže po něm šli nejenom Skokani a Arkonidané, ale také bytosti s telepatickými schopnostmi'
A znovu to slovo: Overhead!

Mohl poděkovat jenom důkladnému výcviku, že se nerozběhl ke Gazele hnán děsem a panikou, aby z Volatu co nejrychleji uprchl.

Namísto toho se uklidnil a přemýšlel o problému nadsmyslových sil na Volatu.

Mohlo se stát, že než jeho kolegu Ralpha Sikerona zabili, sebrali mu všechno jeho vědění. Takže neznámá nadsmyslová moc na Volatu už musela vědět, že Země dál existuje. Ze dosud existuje Perry Rhodan a jeho loď Titan a že Země nebyla zničena! Kromě toho musela být skutečná poloha Země ve vesmíru zákonitě prozrazena!

Proto tři údery zvonu!

Proto Overhead!

Ralph Sikeron musel svou smrt čekat, jinak by ze své náramkově vysílačky neodvysílal poslední signály - signály nejvyššího poplachu!

-Ý- ^ ^

Felimer Lloyd navštívil svou Gazelu, vyměnil si část vybavení a po této přípravě se ponořil hlouběji do pralesa.

Chtěl najít Všemoudrou Matku.

Mířil k vysoce inteligentním domorodcům, vyvinutým z hmyzu.

Hypnoškolení mu už kdysi dávno zprostředkovalo všechny potřebné informace o mnoha vesmírných bytostech, tedy i o Volaterech. Věděl, že nepoužívají řeč v obecném slova smyslu. Jejich dorozumívání probíhalo na úrovni ultravysokého vlnění. Lidské ucho je nemohlo slyšet. Jejich tykadla byla zároveň vysílačkami i přijímači.

Malé vznášedlo, do něhož Felimer na kosmodromu bez ptaní usedl, skončilo kousek od pralesa na dně močálu. Teď se pěšky probíjel pralesem, v jedné ruce těžký termozáříč, ve druhé paralyzátor.

Když přišla noc, byl už asi třicet kilometrů v hloubi pralesa. Uvelebil se na relativně bezpečném místě a strávil noc neklidným, lehkým spánkem. Třikrát musel rozsvítit reflektory a bránit se asi metr velkému hmyzu, který ho napadal. Posnídal tablety, obsahující koncentrované živiny. Když se rozednívalo, pokračoval v cestě. Za hodinu ušel dobře pět kilometrů, ale pak se džungle změnila v neprostupnou houštinu a bez termozářiče by se dál nedostal.

Propaloval si stezku, když se před ním náhle zjevil hnusný bílý červ, silný jako lidská paže. Stačil na něj namířit, ale pak kolem něco zasvištělo.

Lloyd se ani nehnul.

Viděl, jak se Červ zkroutil a zůstal ležet bez hnutí ve větvích. Zabil ho malý šíp podivného tvaru. Felimer si jej prohlížel a zároveň zaznamenával cizí myšlenkové impulzy.

To byli Volaterové!

Domníval se, že některého z nich uvidí, proto se otočil, ale spatřil jenom neprostupnou tmou.

Prales mlčel. Volaterové, kteří se podle jeho odhadu nemohli zdržovat dále než třicet metrů od něj, se nehýbali.

Lloyd se soustředil. Věděl, Zeje proti Ultranaslouchači Si-keronovi v nevýhodě. Ten jejich komunikačním frekvencím rozuměl, ale Felimer ne.

Tiše zaklel.

Volaterové se stáhli hlouběji do pralesa a kontakt s ním odmítli.

Felimer seje zoufale snažil oslovit alespoň telepaticky, když objevil, že u Volatém narazil na obdobu lidského myšlení.

Spojení s inteligentními praobyvateli planety však stejně rychle zaniklo. Nechali ho být.

i

^ A ^

O hodinu později zavládl nad pralesem zmátek.

Felimer Lloyd bezohledně vstoupil do páchnoucího obydlí velkého pralesního zvířete, aby si tam aspoň na chvíli odpočinul. Zaslechl zvuky letounů. Odhadoval, že patrně objevili pozici jeho vznášedla, anebo je přinejmenším hledali. Jejich počítač určil místo přistání poměrně přesně. Nezbyvalo mu než doufat, že je nenajdou.

Celé tři hodiny pátrali nad jeho hlavou. Zachytil myšlenkové impulzy dvanácti posádek průzkumných letounů a snažil se je telepaticky ovlivnit. Zatím stroj nenašli, a že by mohl být schovaný v džungli, je nenapadlo. Pátrali u okraje pralesa.

Tato skutečnost Felimera utvrdila v přesvědčení, že tajuplná *nadmyslová* síla nemá se zdejší správou nic společného... Jenže náhle se v té zapáchající díře stalo, že mu po mozku znovu sáhla cizí síla!

Trvalo to jen několik vteřin, ale ty stačily k tomu, aby odhadl sílu nebezpečí. Patřil k mutantům, kteří na podobný útok reagovali čistě biologicky prázdnotou myšlení.

„*Overheade* - ty jsi přece mrtvý? Ztraceně, copak mrtví mají stín?" šeptal si sám pro sebe...

^ A ^

Přišlo čtvrté ráno v pralese. Felimer snědl tři tabletky koncentrátu. Znovu se prodíral neprostupnou zelenou stěnou džungle a seznamoval se se zdejší pekelnou flórou. Mnohé rostliny po něm chňapaly, jiné prskaly omamné plyny nebo stříkaly jedovaté, či alespoň zapáchající tekutiny, že Felimer nestačil uhýbat.

Pak se najednou ocitl na jakési mýtině a zůstal stát jako zařezaný.

Všude kolem stáli Volaterové! Stáli tam a pozorovali ho vel-

kýma, mandlovýma očima. Tykadla na jejich hlavách se pohybovala v neustávajících vibracích.

Stáli bez hnutí na svých dlouhých, tenoučkých nohách, které vypadaly, že se při sebemenší zátěži musí zlomit.

Lloyd zachytil záplavu myšlenkových vln, ale zároveň si také uvědomoval, že Volateru není možné zaměřit, pokud si to sami nepřejí.

A teď mu chtěli zakázat další cestu pralesem! „Vrat' se!“ vnímal ze všech stran.

Pomalou zvedl ruce nad hlavu a roztáhl všechny prsty. Chtěl tím naznačit, že přichází v míru.

Zavrtěl hlavou. „Zůstanu!“ myslel si soustředěně. „Chci k Všemoudré Matce!“¹

„Vrat' se.*“

Všichni Volaterové se jako na rozkaz pohnuli a blížili se k němu. Uzavírali ho. Prstenec sevření byl stále užší. Dívali se stále nepřátelštěji. Každý zvedl pravou ruku s foukačkou, ve které byly jedovaté šípky. Zbraň Volatém!

„Zatraceně!“ pomyslel si nazlobeně. „Jak se jen Sikeronovi mohlo podařit navázat s nimi kontakt?“

„Ralph Sikeron?“ přicházela ze všech stran stejná otázka.

„Getlox Asargud,“ myslel si Lloyd a v duchu dodal: „Ralph Sikeron je Getlox Asargud!“

Jako reflektory, které najednou zhasnou, zmizela z duší domorodců veškerá nenávisť. Zároveň mu začali naslouchat, dalo-li se to tak říct.

Lloyd se jim snažil vysvětlit, že patří ke stejnému rodu jako Ralph Sikeron a že se na jeho výzvu vydal za Všemoudrou Matkou.

„Musíme se nejdříve zeptat své matky, jestli ti smíme ukázat cestu za Všemoudrou Matkou!“

Lloyd se nesmál, když tuhle myšlenku zachytil. Domorodci tu podle všeho zřejmě žili v matriarchátu, Všemoudrá Matka jim patrně vládla. Vládla pralesnímu národu, který se

nezajímal o techniku, ale zdokonaloval své psychické síly a vědomosti.

Felimer Lloyd pak dva dny čekal na návrat volaterských mužů. Celou dobu přemýšlel, co asi Ralph chtěl naznačit svou poznámkou o Overheadovi.

Ale kdo byl ten Arkonidan nebo Skokan, který si osvojil nadsmyslové síly a dostal čas od času chuť podívat se mu do mozku?

Prozradí mu Všemoudrá Matka řešení téhle hádanky?

^ A ^

Mocná skalní plošina vyrůstala z pralesní roviny jako tupá pyramida. Její plochý vrchol směřoval k nebi a spodní okraj byl lemován gigantickými stromy.

Volaterové ukázali Felimeru Lloydovi cestu k Všemoudré Matce. Nahoře na skalní plošině leželo hlavní město Volaterů. Tady žili nerušené, bez vlivů arkonidské techniky, která planetě všude kolem vládla.

Lloyd neviděl domy obvyklého druhu, ale něco, co se podobalo včelím úlům s těžko přístupnými vstupními otvory.

Volaterové během vývoje ztratili schopnost létat, ale všechno ostatní jim zůstalo. Vládla tu žena. Mužský Volater tu byl pouze trpěn, bez vlivu na veřejný a soukromý život- Třikrát do roka, kdy byl volaterský národ zachvácen neklidem, však najednou přestaly rozdíly existovat a kolem půlnoční hodiny se prales stával chrámem, v němž život domorodců nakrátko změnily tajuplné rituály.

Felimer Lloyd pomalu kráčel za Volatery.

Centrem bylo velké náměstí se Štíhlou, padesátimetrovou budovou, na rozdíl od ostatních zdobenou bohatými ornamenty.

Tady se Felimer potkal s prvními volaterskými ženami.

Byly vyšší než jejich muži, ale vypadaly křehčeji a měly ja-

kyši ženský Šarm. Měly také dvojnásobně delší tykadla a jejich impulzy byly dvakrát silnější.

Ženy ho krátce pozdravily a vzaly do svého středu. Pak byl odveden do sídla Všemoudré Matky.,

Prošel po úzké chodbě serpentínami nahoru, až se zastavil před Všemoudrou Matkou. Než vůbec zachytí! její první' myšlenky, věděl, Že stojí před královnou.

Bezděčně se zarazil, když v duchu uslyšel: „Přístup blíže, cizince, neboť máš na čele stejné jako tvůj přítel Sikeron znamení, že budeš dlouho, dlouho žít. Ty jsi Sikeronův druh a přítel!"

Felimer Lloyd strnul.

O Čem to mluvila? O jakém znamení na čele? Jak mohla vědět, že na Planetě věčného Života vstoupil společně s Rhodanem a ostatními mutanty pod buňkovou sprchu, která mu prodloužila život o více než šedesát let?

Nadechl se, aby se jí zeptal, ale zavrtěla hlavou. Nestačil se zeptat na nic.

Byla to královna! Vyzařovala klid a moudrost stáří. V očích Felimera Lloyda ztrácela stále víc a víc vzezření hmyzu a jejich myšlenkový kontakt byl stále intenzivnější.

Nenaléhal na ni. Začala sama,

„Ralph Sikeron stál kdysi v této místnosti, Fellmere Lloyde. I on tajil, odkud přišel, stejně jako ty. Nebyl to Preboner, stejně jako jím nejsi ani ty. Oba přicházíte z hlubin vesmíru, a on se tam chtěl vrátit. Zemřel však tady, i když měl na Čele znamení nesmrtelnosti. Oba vypadáte podobně, i když Sikeron byl jiný - mohl nás slyšet. Ty však jsi hluchý. Rozumíš nám jinak, a stejně dobře jako on. Myslím, že vás svět musí být krásný! Stejně krásný jako ten náš!"

Dojatě jí naslouchal. Považoval za dar, že smí být přijat Všemoudrou Matkou. Jeho úcta k cizím civilizacím rostla. Pak promluvila o Sikeronově objevu: „Na Volatu žijí dvě mocnosti - Galaktičtí obchodníci a Arkonidané. Nacházejí se však v

temnotě a vyzařují z ní svou moc! Sikeron ji zažil a poprvé před ní utekl k nám. Měla jsem mu poradit, ale žádnou radu jsem mu nemohla dát.

Pak přišel ještě jednou, opět k nám uprchl. Znovu ho vystopovali dva Arkonidané nebo Galaktičtí obchodníci pomocí nadsmyslových sil, a on nás požádal, aby směl zanechat pro svého nástupce zprávu, která by ho zavedla sem k nám."

„Pak se vrátil do Kuklenu?" nevydržel to Felimer.

„Věděl, že jde vstříc smrti. Musel vědět, v čem ta nadsmyslová síla spočívá. Věděl, že na něj v Kuklónu Čekají. Na rozloučenou nám řekl: „Přeji lidu Volatu štěstí, a totéž štěstí přeji i mému světu!" Nejsi také očekáván, až se vrátíš do Kuklónu, Fellmere Lloyde?"

Když ho volaterští muži odváděli z města, Lloyd se ještě ohlédl. Trápilo ho zlé tušení.

Ale už za tři dny dorazil ke své Gazele. Arkonidané ji nenašli.

,

4. ^ ^

Kuří Oneré nebyla překvapena, když ho objevila ve svém bytě. Krásná dívka z rodu Galaktických obchodníků Lloydovi vyprávěla zajímavé podrobnosti.

Jen několik dní po jeho zmizení se jí dostalo návštěvy hubeňoura Jidifa.

Uprostřed vyprávění se zarazila a překvapeně si Prebonera prohlížela, protože se zatvářil nepřítomně a dívka ho nechtěla rušit.

Lloyd sáhl do kapsy, kde měl paralyzátor, vyskočil a schoval se za dveře. Než Kuri Oneré pochopila, o č vlastně jde, vtrhli dovnitř tři muži. Lloyd zmáčkl spoušť paralyzátoru. Dva muži klesli k zemi a zůstali ležet bez hnutí. Třetí padl na opačnou stranu na záda,

Ale Lloydovy oči dívku varovaly!

Vyřízením těchto tři Skokanů nebylo nebezpečí zažehnáno. Čtvrtý muž Číhal venku u antigravu na znamení svých kompliců - a právě tohle znamení Lloyd nezachytil, „Proč jen mu nemůžu pomoci?“ To byla myšlenka Kuri Oneré. Byla statečná. „Jděte ven a pokuste se na chvíli odlákat pozornost muže u výtahu! Vyběhněte z místnosti a křičte! Ale ne tak, abyste zburcovala celý dům.“

Dívka na nic nečekala, sáhla do učešů, rozcuchala se a rozběhla se na chodbu. Několikrát vykřikla a už stála před antigravem.

„Co jí to udělali?“ pomyslel si muž u antigravu. „Ti pitomci! Ta ženská zblázní celej barák!“

V té chvíli vyskočil na chodbu i Felimer, namířil na zbývajícího Skokana paralyzátor a složil ho k zemi.

„Hodíme ho do antigravu!“ špitl dívce.

Pak se společně sklonili k bezvládnému tělu a strčili je do Šachty. Bezvládného těla se zmocnily gravitační síly, které právě směřovaly nahoru. Druhý a třetí muž za ním vmžiku následovali.

Když se Felimer sklonil nad posledního, překvapeně hvízdal. „Kuří! Zavři dveře!“

Pak posadil bezvládné tělo do křesla. Měl to potěšení s Jidifem!

„Ten?!“ vyhrkla-zlostně dívka, když poznala Skokana. „Prebonere, víte, že Jidif je nejlepším přítelem Tirra, nejmladšího z rodu Uxladů?“

„Oukej,“ odpověděl Felimer, aniž by si uvědomoval. Že mu dívka neporozumí.

„Oukej?“ zvolala. „Asargud tohle Často říkal. Co to znamená, Prebonere? Oukej není prebonerské slovo!“

„Později,“ odmítl ji Felimer a doufal, že na to Kuri zapomene. Právě dával svému zajatci injekci, která ho probrala k Životu. Skokan vytřeštil oči a zíral na Prebonera.

Lloyd četl v jeho myšlenkách jako v otevřené knize.

Jidif myslel na „šéfy“.

A na to, že tady v Kuklenu byli odhaleni už dva nadsmyslově nadaní muži - a odhalil je Sikeron!

Další Jidifovy myšlenky už o „šéfech“ nic bližšího neprozradily. Felimer se soustředil, ale pak musel zase pomyslet na Overheada a jeho soustředění bylo totam.

„Musím se pojmu Overhead zbavit,“ nutil se v duchu. Možná to Ralph takhle nemyslel, možná tím slovem jen zdůraznil podobnost určité hrozby...

„Zmiz, Skokane!“ řekl nakonec nahlas a pokynul hlavou ke dveřím.

Hubený Skokan vstal. Tvář měl zkroucenou pomstychtivý-mi myšlenkami. Kosmický agent je zachytil a nezbývalo mu nic jiného, než znovu zvednout paralyzátor.

Jidif kráčel k antigravu a v duchu si říkal: „Však já ti ještě ukážu...”

Felimer na něj opět namířil, když Jidif náhle v duchu dodal: „...ty zatracenej Pozemšťane!”

Pozemšťane!

Felimer Lloyd zmáčkl spoušť. Od této chvíle už věděl, proč Ralph nechal třikrát zazvonit zvon. Neznámí skokanští nebo arkonidští mutanti se prostřednictvím Ralpha Sikerona dostali k souřadnicím Země.

Ted' byl na řadě Lloyd, aby odvysílal *tři údery zvonu*.

Poplach pro Zemi!

^ A ^

Kuklón kdysi vznikl ze tří měst, která ležela v okruhu třiceti kilometrů.

Měl proto vlastně tři centra - tři typy různých bludišť ulic.

Na okraji Kuklónu-Psoru opustili Felimer Lloyd a Kuří Oneré aerotaxi a pak se vydali na cestu pěšky. Stál tu obchod vedle

obchodu. Daly se tu nakoupit všechny možné poklady Galaxie.

Náhle Felimer strhl dívku stranou. Kun Oneré nic nechápala, ale nekladla mu odpor. Vtrhli do nejbližšího obchodu. Prodávala se tam Frubi-Kar, nezničitelná látka, která v noci svítila.

Galaktický obchodník, který viděl muže a dívku, jak vtrhli do jeho obchodu, pomyslel na přepadení a logicky i na poplašné zařízení.

FeUmer Lloyd však jeho myšlenky zachytil. Vyčetl z nich, kde je tlačítko poplachu a byl u něj dříve než obchodník. Stiskl je a kolem výlohy a dveří obchůdku se uzavřel energeticky ochranný štít.

Než obchodník stačil něco namítnout, z ulice se proti výloze snesla sprška smrtonosných paprsků. Energetický štít Je však absorboval.

„Kudy k zadnímu vchodu?“ zeptal se Fellmer a podložil svou otázku tennopaprskometem v pravé dlani. „Musím informovat správu...“

„Později!“ zavrčel Lloyd. „No tak... Nebo se budu zlobit...“

Nejmladší prodavačka za pultem to už nevydržela a vyjekla: „Za mnou!“

^ Lloyd a Kuri na nic nečekali a následovali ji.

Domy ve staré části Psóru neměly žádné antigravy, takže uprchlíci utíkali po starém schodišti a přes obydlené místnosti, pak zase po schodišti, až nakonec stáli na málo frekventované ulici.

Doběhli až na roh. Tam vzal Felimer dívku za ruku a vyšli na hlavní ulici jako dva zamilovaní turisté.

„Momentálně se nemáme Čeho bát,“ řekl Felimer a domníval se, že tím dívku uklidní.

„Jak to víte, Prebonere? Jak to, že jste věděl o přepadení mého bytu? Jak jste věděl o přepadení toho obchůdku?“

„Vycítil jsem to, Kuri,“ odpověděl mutant a ani tím vlastně nelhal.

„Jak to je možné?“

Kuri vyděšeně zmlkla. Její partner najednou zase vypadal tak cize... Zbledl a na Čele mu vyvstal pot! Tvář se mu stáhla v křeči a Lloyd zůstal stát.

Co se mu stalo?

Už se rozhlížela, že bude volat o pomoc, ale Fellmer tiše zaúpěl a vmžiku vypadal zase jako dřív. Kuri byla ideální společnice-Neobtěžovala ho otázkami, které ji pálily na jazyku, čekala, až promluví sám.

Fellmer ji znovu vzal za ruku.

„Rychle!“ vyhrkl a strhl ji za sebou, až málem upadla. Naskočili do nejbližšího aerotaxi, Felimer divoce udeřil do startovacího tlačítka, letoun zavyl a odlepil se od země. Rázem se ocitli nad střechami domů a stejně divoce se pak rozletěli odtud.

Přímo pod nimi zasyčel těžký paprskomet.

Utekli před Čtvrtým útokem během hodiny, ale Felimer už zase,očekával další.

Pátý útok musel přijít!

„Musím to taky odvysílat,“ zamumlal si pro sebe a nedbal přitom, že Kuri sedí vedle něj. Stejně se měla brzy dozvědět, kdo byl Asargud ve skutečnosti.

V dálce se vynořila největší budova města - arkonidská správa a zároveň sídlo Administrátora, nejmocnějšího úředníka planety.

Kuri Oneré se na Lloyda mlčky dívala svými krásnými tmavými očima. Během překvapivě krátké doby překonala zděšení z útoků.

„Kuri, nechtěla byste mě raději opustit? Tam, kde jsem já, číhá nebezpečí...,“ řekl Lloyd a zmlkl.

Nebezpečí! ozývalo se mu hlavou. Nebezpečí zleva! Třetí taxi!

„Máme v patách Jidifa, Kuri...,“ řekl a tím vlastně prozradil své tajemství. Dívka to přijala s jistou úlevou.

.A

Felimer Lloyd vyhnal letoun do výšky a pak se takřka střemhlav řítíl proti Administrátorově budově. Kuří seděla vedle něj se zatnutými zuby a Jen se občas ohlédla po pronásledovatelích.; Byli dostatečně rychlí'.

Právě to chtěla Lloydovi sdělit, když se jeho tvář náhle znovu stáhla křečí. Opět po něm sahalý cizí hypnotické síly!

Felimer měl najednou prázdnou hlavě. Neviděl, neslyšel... Kuri ho odstrčila a popadla řízení.

Lloyd zaúpěl a z posledních sil se bránil hypnotickým silám.

Vtom přišel další náraz: „Vzdej to. Fellmere Lloyde! Tvůj Rhodan ti nepomůže! Vzdej to!“ Po těchto hypnotických výkřicích Lloyda zaplavila vlna strašlivé nenávisti.

Kuří Oneré si všimla, že se Preboner přestal bránit. Nepochopila sice, proti Čemu bojuje, ale cítila, že mu hrozí smrt.

Převzala proto iniciativu.

Taxi pronásledovatelů je dohnalo až na dvě sté metrů! Kuri prudce zabrzdila.

Cítila, jak ji to málem prohodilo oknem, ale okamžitě přepnula na zpětný let s největším zrychlením,

Taxi pronásledovatelů si Jejeho manévru všimlo příliš pozdě. Kuri se už řítíla proti nim. Na poslední chvíli se snažili

uhnout, pak se ozvala rána, stroj se otřásl a v úzké spirále začal padat.

Ale vedle ní - nebo spíše pod ní -- padalo druhé aerotaxi dolů jako kámen!

Náhle ji Felimer popadl za ruce a znovu se věnoval řízení. Okamžitě začal jejich pád vyrovnávat. Už byl zase při smyslech. „Díky, Kuri,”

řekl jen a dodal: „Nedělej si žádné naděje - oni se nezřítí. Hned to zase vyrovnají a vrátí se.”

„Prebonere...”

Mávl rukou. „Všechno ti vysvětlím později. Ale pozor! Jidif je asi mrtev! Nic necítím... Ano, uvažuješ správně, Kuri.

Já nejsem Preboner a ani Asargud jím nebyl. Už tedy víš, že umím číst myšlenky?”

-> ^ -> •

Celá akce pochopitelně neunikla pozornosti arkonidské policie a aerotaxi s Lloydem a Kun na palubě bylo donuceno přistát na střeše administrativní budovy. Druhé taxi se mezitím ztratilo.

Felimer byl vybaven skvěle padělanými doklady, takže všechno proběhlo v pořádku, nicméně byl odsouzen k peněžitě pokutě za výtržnictví. Zaplatil ji na místě a pak se vraceli nahoru na střechu.

Cestou se Kuri dozvěděla vše, co Lloyd jí považoval za nutné vysvětlit. A zároveň spřádal plán další akce.

Sotva vyšli na střechu, naskočili do dvousedadlového letounu policie a vzlétli. Samozřejmě že měli vmžiku v patách policii, ale určitý náskok získali.

Namířili rovnou k džungli...

Neuletěli však ani polovinu cesty a po Fellmerově mozku znovu sahal neznámý nepřítel. Kuri už věděla, jak se má zachovat - popadla paralyzátor a pomocí jeho vln Fellmera Lloyda omráčila tak, že ztratil vědomí a stal se jen bezduchým tělem, se kterým žádná hypnóza nic nezmohla.

Kuri pak začala klesat k pralesu, prorazila jeho zelený strop a měkce přistála.

Na nic nečekala, odklopila střechu, hodila si Felimera přes rameno, vystoupila z člunu a zmizela v pralese.

Nad hlavou jí už kroužil policejní člun.

^ A ^

Felimer Lloyd se zešíroka šklebil. Měl k tomu pádný důvod. Rozzlobená arkonidská administrativa ještě pořád neměla ani tušení, kdo jí to vlastně utekl do pralesa.

Kuri Oneré mu věřila každé slovo. Věřila, že nic zlého neprovedl, ba dokonce k němu pocítila značný obdiv. Lloyd se

usmíval, protože Četl její myšlenky, a nakonec řekl: „Proč nejsou Galaktičtí obchodníci jako ty? Vis, jak krásny by pak byl , v Galaxii život?“

Zrozpačitěla a snažila se změnit téma. „Ti dva, kteří tě chtějí hypnoticky zabít, jsou Galaktičtí obchodníci?“

„Pravděpodobně ano, Kuří. Jeden z nich dokáže totéž co já s hypnozářičem. Umí“ kohokoliv zbavit vůle a vnutit mu svou. Druhý se pokouší Číst mé myšlenky, ale není příliš dobrý. Jenže přesto pro nás oba znamenají velkou hrozbu... Řekl jsem

ti už, že to byli právě oni, kdo pravděpodobně zabili Getloxe Asarguda?“

^^^

Na Zemi chybělo jen pár dní do konce Července, když Fellmer Lloyd na Volatu, vzdáleném více než čtyři tisíce světelných let, dával dohromady svou malou armádu. Bez pomoci sympatických hmyzích domorodců by se mu to však nepodařilo, i kdyby měl nevyčerpatelné finanční prostředky.

Volaterané, přestože se v hlavním městě Kuklónu příliš často neukazovali, disponovali vynikajícími kontakty. Kdykoliv se jich zeptal, jak je to možné, odkazovali ho na Všemoudrou Matku.

Dvakrát se odvážil proniknout do Kuklónu. Kuri tam zůstala a naverbovala Skokany Ghala, Ziníxe, Oslaga a UImina. Kdyby bylo třeba, tihle chlapíci by za peníze vytáhli z postele i samého Administrátora a dovezli by ho nahého doprostřed náměstí.

Tři Volaterané, neustále cestující mezi svou rezidencí a Kuklónem, najali bytosti ze světa Haspro a tři obří nosáče ze soustavy Gfírto. Nosáči byli na pohled směšní - chlupatí, měli tři ruce i nohy. Ale zdání klame. Byli to Šikovní obchodníci, měli značnou sílu a byli příslovečně nebojácní.

Bytosti ze světa jménem Haspro značně připomínaly faunu 40

řecké mytologie, ale ve skutečnosti to byli geniální matematici a našli byste je všude tam, kde právě nemohl být po ruce počítač. Měli i fotografickou paměť.

Felimer se snažil Kuri co nejvíce chránit, a proto vedl veškerou agendu přes byt Volatera jménem 0-Ofttu-O, který jediný ze svého rodu vlastnil ve městě byt.

Osmdesát kilometrů západně od Gazely rozbil Felimer svůj hlavní stan. Měl tam i malou vysílačku- Druhá stála v konspiračním bytě ve městě.

Právě vydala krátký signál.

V pralesní vysílačce to krátce píplo a Felimer se zasmušil.

Tohle znamení mu říkalo, že se má co nejrychleji odebrat do Kuklónu.

Když slunce Heperés zapadlo, odletěl ve starším letounu do města. Začínala rozhodující akce proti dvojici tajemných nepřátelských mutantů!

•j ^ A ^

V konspiračním bytě se setkal se svými spojenci. Pozorně si je prohlížel. Věděl, že je mnohem více zajímavá, kdo vlastně je, než aby se starali o to. Že se mají držet v patách zkaženého Tirra Uxlada, aby zjistili, kde se nacházejí jeho šéfové.

Ani Kun Oneré nevěděla, že Fellmerovou vlastí je Země, která se před šedesáti lety po útoku Skokanů údajně stala ohnivým sluncem. Nikdo netušil, že tento strašný osud nestihl Zemi, ale neobydlenou planetu v soustavě Beteigeuze.

Oslag měl důležitou zprávu.

„Viděl jsem ty dva šéfy," tvrdil a popsal jejich zevnějšek. Lloyd ho přísně kontroloval, jestli říká pravdu. Skokan nelhal, přesto však mutant nevěřicně kroutil hlavou. Podle tohoto popisu nemohl být žádný z šéfů ani Arkonidanem, ani Skokanem! Sotva Oslag domluvil, ozvala se bytost ze světa Haspro, že ty dva šéfy také viděla!

Felimer Lloyd se snažil vypadat klidně. Odkud mohli Šéfové pocházet?

^ ^ ^

Na dálnici mezi Kukleném a kosmodromem vlád! Čilý dopravní ruch, bez ohledu na to, Že nastala půlnoc.

Gigantickým kosmodromem, odrazovým můstkem do Galaxie, přicházely a odcházely tisíce pasažérů. Zněly neustálé, nepřetržité přistávání a starty.

Dálnice k městu byla z obou stran lemována vysokými budovami, které nevypadaly tak luxusně jako ty v centru, nicméně každá z nich svým způsobem vypovídala o skokanském i rodu, který zde měl sídlo.

Skokani byli kočovníky a drtivá většina příslušníků rodů se nacházela na neustálých cestách za mezihvězdným obchodem, ale vždy jich několik setrvalo na důležitých křižovatkách

Galaxie- I ta hrstka usedlíků se však nadále cítila pevně svázána se svým rodem.

Felimer Lloyd zastavil a vystoupil s Kuří a 0-Ofttu-Oem. O sto metrů dále bojovala proti volaterské noci stěna z barevných světél, do níž se halilo průčelí jednoho ze skokanských domů.

Uvnitř seděli ti dva - hypno a telepat - kteří zavraždili Ralpa Sikerona a několikrát se pokusili zabít i Fellmera Lloyda.

Lloyd sáhl do kapsy a vytáhl malý přístroj. Mlčky jej podal Kun Oneré. Druhou rukou ukázal na restauraci, ve které Čekaly tisíce bytostí všech možných druhů na start svého křížníku.

„Tady počkáš. Kurií Nebudeš mít na starost nic jiného než poslouchat a čekat na mé zavolání. Ještě nevím, co budu muset udělat. Tady! Vezmi si to!“

Vytřeštila oči, ustoupila o krok zpět, ale pak si vzala jeho pa-prskomet.

„To je pro všechny případy/Kun...," usmál se. „Kdybych se nevrátil... Později se tu objeví jeden nebo více mých přátel, aby mě hledali. Jistě je poznáš, a pak jim bude stačit říct - Tři údery zvonu a Overheadův stín! Kun, jsi skvělé děvče."

A pak poprvé spatřil slzy na tváři člověka z civilizace Skokanů.

Zamyšleně se za ní díval, když přebíhala dálnici a posléze vstupovala do restaurace s neúnavnou automatickou obsluhou, která pojížděla od stolu ke stolu, aby obsloužila tisíce návštěvníků.

O-Ofttu-O všechno pozorně sledoval. Poslouchal a četl i Felimerovy hypnotické úvahy.

„Kdo vlastně jsi?" zeptal se ho.

Kosmický agent tiše odvětil: „Jsem člověk ze vzdálené hvězdy, který nechce nic jiného, než aby lidé všech planet žili v míru!"

Volater se už dál neptal. Jenom podotkl: „Všemoudrá Matka se modlí za tvé štěstí."

Lloyd, tvrdě a přísně vycvičený agent, se kterým Jen tak něco nehnulo, se nemohl ubránit jistému dojetí...

^ A ^

Spolu s Fellmerem Lloydem vešlo do skokanského domu Ještě dvacet osob. Agent je rozdělil do tří skupin.

Skokan Ghal vedl první, Zintx druhou a Felimer si jako rezervu nechal posledních pět mužů. Na kosmodromu stála doutníkovitá loď Duře-V, která ve svých prostorách ukryla přes Čtyřicet tisíc kůží gechů. Před několika minutami opustil její kapitán skokanský dům. V duchu spílal svému ziskuchtivému agentovi, který mu tenhle obchod nejenom zprostředkoval, ale také si nakonec vynadal patnáct procent ze zisku.

Skokan Durean měl pořád před očima luxusní kancelář svého agenta. Lámal nad ním hůl a posílal ho ke všem čertům.

Felimer Lloyd ho pustil z myšlenkové kontroly a dat se do hledání onoho proklínaného agenta.

Podle Dureanových údajů musel sídlit někde v 46. patře. Sotva se Lloyd soustředil, minulo ho několik vzorků mozkových vln, z nichž jedny bezpečně poznával.

A v té chvíli měl dojem, že se mu pod nohama hrouť půda. Podle vzorku mozkových vln poznával jistou osobu! Našel tady člověka! Nikoliv Arkonidana nebo Skokana!

Tím hypnotikem byl Pozemšťan!

Gregor Tropnov -jeden z mužů Perryho Rhodana! Tropnov si nevšiml, jaká síla se jeho myšlenek zmocnila. Právě se zabýval agentem Galaktických obchodníků a snažil se ho k sobě ještě silněji připoutat, aby ho proměnil v nástroj bez vlastní vůle.

Ale jeho nenávist! Tato nenávist se obracela proti Perrymu Rhodanovi!

Lloyd přerušil útok. Nejdříve se musel vypořádat s neuvěřitelnou skutečností, že se Země ocitla v nebezpečí, které představoval Člověk.

„Overhead,...“ zasténal Jako někdo, kdo se probouzí z těžkého snu. Otřel si Čelo.

Gregor Tropnov byl hypnotik, který kdysi sloužil Overheadovi. Po Overheadově konci se spolu s dalšími mutanty připojil k Rhodanovi a jeho Třetí moci.

Ted' však řádil na Volatu! Zavraždil Sikerona - on a ten druhý! Ten druhý... kdo to vlastně byl? Felimer zatnul ruce do pěstí.

Neznámý telepat mu znovu sahal do myšlenek. Felimer však zuřil. Skřípal zuby a úporně přemýšlel, kdo by mohl být tím druhým zrádcem. Díky mimořádnému nahromadění vnitřní energie se mu tak poprvé v životě podařilo vytvořit vlastní hypnoblok a odrazit nepřátelský útok. Cítil v sobě neuvěřitelnou sílu, novou sílu, která mu umožňovala odhalit původce všeho zlého - a poznal Nomo Jatuhina.

Zjištění, že druhým útočníkem a vrahem je také člověk, s ním už neotřásl. Teď bylo důležité zamést stopy, které Nomo zachytil.

Felimer zároveň přemýšlel - podaří se mi ještě někdy vytvořit hypnoblok?

Potom se věnoval svým lidem. Pochopil, že by tahle akce byla zákonitě odsouzena k zániku. Už o sobě věděli. Okamžitě odvolal spojence. Nejdříve ze všeho musel zjistit, jakou organizaci si tu Tropnov s Jatuhinem vybudovali a jaké cíle sledují. Teprve pak mohl znovu riskovat cizí životy.

Měl Štěstí, že se Gregor Tropnov v té době intenzivně zabýval hypnotickým ovlivňováním skokanského agenta a že ještě předtím vydal rozkaz, Že nesmí být za žádných okolností vyrušován.

Když se ho pak po dvou hodinách Nomo Jatuhin konečně odvážil oslovit, aby mu podal hlášení o krátkém a neúspěšném kontaktu s Felimerem Lloydem, mutant Tropnov strašlivě zaklel.

^ A ^

Příštího rána si už Gregor Tropnov se včerejším náhlým zjevením Felimera Lloyda nedělal těžkou hlavu. Ledaby se povaloval na pohovce a pozoroval Japonce Jatuhina, jak si kouše nehty. Jatuhin byl mimořádně labilní typ člověka, který se jen velice nerad podřizoval a dával se vést výhradně jen někým, kdo odpovídal jeho vlastní mentalitě.

Gregor Tropnov pro něj byl pravým partnerem. Oba nenáviděli Perryho Rhodana ze stejného důvodu. Oba totiž nebyli na rozdíl od ostatních mutantů odvezeni na Planetu věčného života, aby získali nesmrtelnost.

Rhodan dobře věděl, proč právě tyto dva muže neobdařil buňkovou sprchou, ale tenkrát netušil, jaké strašlivé následky může jeho rozhodnutí mít.

Tropnovovi teď bylo 88 let. Jatuhin byl ještě o rok starší, ale | věk na nich nebyl vidět. Ani jeden se nepovažoval za starce.' Stalo se tak díky biologickém preparátům, které obnovovaly j jejich svěžest a energii, přestože jejich buňky nezadržitelně stárly. Sprcha na Planetě věčného života však udržovala buňky v konstantním stavu. Jedna sprcha zastavila proces stárnutí na více než Šedesát let. Biologické přípravky nikoliv... |

Gregor Tropnov se protáhl a řekl: „Jatuhine, tak už si konečně sedni! Trochu se snaž a pokus se najít Lloyda. To je tvrdší oříšek než Sikeron! Vsadím se, že už nás vyčenichal a..." ' Jatuhin vytřeštil oči. Tropnov se škodolibě zašklebil. \ „Nomo, už dvakrát jsi zavinil, že mi Lloyd

proklouzl..." Najednou se naklonil a zašeptal: „Já si od Rhodana vynutím buňkovou sprchu - anebo ta jeho Sluneční říše zanikne! Ale

Jestli se ty jednou postavíš pod sprchu, to je ještě ve hvězdách!

Vždyť ty omdlíváš zbabělostí! A co teprve až se zmocníme samého Rhodana, ne?!"

„Zatím nemáme ještě ani Felimera Lloyda," bránil se japonsky telepat, a vrátil tak Tropnova od vzdušných zámek zpátky na zem.

Ale Tropnov si z toho nic nedělal. „Však já ho dostanu - a tobě pak svážu ruce! Neumlátíš ho k smrti, jako jsi to udělal Sikeronovi! Jatuhine, copak nechápeš, že s tímhle skokanským rodem spolupracujeme jenom do určité doby? Jednoho dne se už nedají tahat za nos a budou chtít vedet, kde leží ta planeta pokladů, kterou jsme jim slíbili. A co pak? Co potom?"

Jatuhin nebyl zase takový hlupák, za jakého ho Tropnov pokládal. Chladnokrevně skočil svému partneru do řeči: „Trop-nove, nepohrávej si s myšlenkou, že mě odsuneš na vedlejší kolej a že se pokusíš získat Fellmera pro nás. Dobře víš, že umím rozdávat rány!"

„Zatracenej čtenáři myšlenek," zabručel Gregor Tropnov napůl nazlobeně, napůl pobaveně. „Pořád se jen hádáme a zapomínáme přitom, že se tu každou chvíli objeví Tin- Uxlad. Měl by se podívat na zoubek té holčičce Kuří Oneré!"

„Kdybys ho naučil slušnému chování, tak by se to nestalo a Kun by nám neutekla," poznamenal Jatuhin. „Zůstala by nám pěkně v hrsti a měli bychom něco, nač nalákat Felimera Lloyd."

Tropnov mávl rukou. Přemýšlel o něčem jiném. Polohlasem pak řekl: „Lloyda nech mně, Nomo. Ty se mezitím pokus zjistit, co na Zemi znamenají tři údery zvonu. Musím to vědět, než zahájím další akci."

^ ^ ^

„Kdykoliv budu chtít, dokážu to znovu," řekl Felimer Lloyd Kuri Oneré a oči se mu přitom rozzářily. Pak se pomalu otočil a přikývl, aby poděkoval O-Ofttu-Oovi, protože to byl on, kdo mu dodal patřičnou sebedůvěru, aby našel netušenou cestu k dalším mentálním schopnostem svého mozku,

Během poslední noci se mu ještě dvakrát podařilo vytvořit hypnoblok. Domorodec mu přitom pokaždé položil ruku na rameno a předával mu neviditelnou energii.

Ted' se mu to podařilo už jen vlastními silami. „Jen ať si to znovu zkusí...," pousmál se Felimer.

Kuri Oneré však pořád svírala v ruce paralyzátor. Pro případ, že by se Felimerova tvář měla znovu stáhnout v křeči...

^ ^ ^

Kolem poledne dorazil Skokan Zintx. Vypadal ustaraně, ale už v sobě cítil, že Prebonerovy snahy jsou i jeho vlastními snahami.

Rozrušené vyhrkl: „Nechápu, co jsem to v tom domě zažil... Ve výtahu jsem se setkal s Tirrem Uxladem - nejmladším synem Asera Uxlada! Víte, že Tirr nesnáší kosmické lety? Je to neuvěřitelné, co? Takže jsem ho oslovil, ale on nereagoval. Bylo mi divné, že ho potkávám v tomhle domě a ne na Tha-

torově náměstí, ale Tirr byl jako vyměněný. Popadl jsem ho a odvedl ho do recepcce, ještě jednou jsem s ním v klidu promluvil, a co se stalo? Nepoznal mě a šel pryč. Takže jsem ho sledoval."

Zintx za mně šel až na kosmodrom, nastoupil stejně jako on na palubu Re-XI a podařilo se mu projít až k otevřeným dveřím velínu této lodi. Dál už se neodvažoval, protože v arkonidské říši platil nepsaný zákon, že Žádný cizinec nesmí vstoupit do cizího velínu.

Až sem se Zintx se svým hlášením dostal. Pak v Lloydovi probudil podezření. Felimer ho nechal vyprávět dál, ale zkoumal obsah jeho myšlenek.

Skokan vůbec nechápal, o Čem mluví! Sypal ze sebe souřadnice a cifry, které zaslechl ve velínu. Jak mohl tušit, že to jsou údaje týkající se Sluneční soustavy?

„...a pak byly tyto souřadnice předány paměti palubního počítače, Prebonere. Tím Tirrova návštěva na lodi skončila. Přítomní důstojníci přijali jeho informace jako docela normální, protože mu nekladli žádné otázky,"

Felimer Lloyd nechal Zintxe vyprávět, aniž by mu dál naslouchal.

Sám si musel zodpovědět důležitou otázku - má podat zprávu posádce Lotusu? Nedokázal se dopracovat k žádnému roz" ' ' bodnutí, ale Čím déle o tom přemýšlel, tím jistě? byl přesvědčen, že to nesmí udělat. Sebelepší, sebekratší vysílání mohlo , být zaměřeno a pak by arkonidská správa začala znovu hledat jeho Gazelu. V horším případě by mohlo jít i o existenci Lotusu.

Zintx mezitím domluvil a vracel se zpátky ke skokanskému domu na své stanoviště.

V té chvíli Felimer Lloyd konečně věděl, co udělá! ^ ^ ^

Nomo Jatuhin, slabý telepat a charakterově labilní Japonec, se přestal soustřeďovat. Nemělo to smysl.

Už prostě nedokázal Fellmera Lloyda najít. Cítil sice, že se Rhodanův agent nachází někde nablízku, ale pokaždé, když se chtěl zmocnit jeho myšlenek, hmátl do prázdna.

Gregor Tropnov, který byl ve skutečnosti ještě bezohlednější než Japonec a paličatě sledoval svůj cíl, že jednou bude moci Perryho Rhodana vydírat, hodil po parťákovi zlostným pohledem.

Japonec už několik hodin nehlásil žádné výsledky. Gregor věděl, že to není jeho vinou, jenom si nedokázal vysvětlit, jak je možné, že se Lloyd najednou a zničehonic dokázal bránit. Náhle Japonec zvedl ruku. Telepat četl myšlenky. Jeho tvá?

vyjadřovala zděšení a pak panický strach.

Tropnov se ho neodvažoval rušit. Bez dechu pozoroval změny na Japoncově tváři.

„Jsou tady v domě!“ šeptal Nomo. „Jeden Skokan -jmenuje se Zintx - je u Killiho. Ptá se na Tirra Uxlada a tvrdí, že ho viděl v domě. Teď se ptá, jestli tu byl poslední dobou Jidif a přitom si myslí - však já se vám dostanu na kobytku, hoši, a zjistím, co jste Tirrovi provedli! No a ten blázen Killi mu říká pravdu! Jidif vypadl z aerotaxi a je mrtev!“

Ve chvíli, kdy Nomo jmenoval pozici Skokana Zintxe, Tropnov ho nasel, převzal a hypnotickou silou mu vnutil svou

vůli. Zatímco Zintx mluvil s úředníkem Killim, zvolna ztrácel vlastní vůli, a i když ho ani nenapadlo, že by mohl být ovládán někým jiným, stal se otrokem hypnotizéra.

„No, tak vidíte,“ opáčil zvesela Killi, který považoval Zintxovo chování za normální změnu nálady. „Nemohu vám prozradit víc, než vím!“

Zintx velkoryse mávl rukou. Už se stal Tropnovovou obětí.

„Dobrá, půjdu-ještě o pár pater výš. Jsou v domě, Killi?“ „Kdo,

Zintxi?“

„No přece Šéfové!“* odvětil Zintx a slabě se zašklebil. „Však já si najdu cestu i tak. Zatím nashle!“ pozdravil a opustil kancelář.
„Copak Zintx už taky patří k nám?“ podivil se Killi. „Zvláštní! Proč se tedy ze začátku choval tak agresivně?“

^ A ^

Gregor Tropnov kývl na svého partnera.

Zintx, jeden z devatenácti Lloydových pomocníků, opustí kancelář ve 46. patře, aby se vrátil k Lloydovi do konspirativního bytu. Dveře za ním tiše zapadly.

„A teď, Nomo?“ zeptal se hypnotik.

„Převezmi Lloyda!“ požadoval Japonec.

„Ty se snad nikdy nic nenaučíš!“ rozzlobil se Tropnov. „Slyšels přece, s jakým rozkazem jsem propustil Zintxe, ne? Viděls přece. Že ode mne dostal hezoučkový malý paprskomet, pomocí nějž jednou provždy Felimera Lloyda zneškodní! Bez Rhodanova muže bude celá ta bojová Jednotka k ničemu, ale i kdyby nám ještě dělala nějaké starosti, povoláme arkonidskou policii,“ zasmál se a mnul si ruce.

„Neměli bychom varovat Re-XI?“ zeptal se Nomo Jatuhin. „Já bych řekl, Že jo, Gregore. Co když něco nevyjde a Zintx

Lloyda nezneškodní... Proč nechceš Lloyda dostat pod svůj vliv?“

„Re-XI nebude varována!“ zlobil se Gregor. „Tobě se všechno musí vysvětlovat polopatě, Nomo! Varuj tu loď a její kapitán začne přemýšlet o souřadnicích, které jsme jim dali!

Možná že pak pochopí, že to mohou být souřadnice Země... Apropos, Země!

Ještě mi dlužíš jednu informaci! Odkud Jidif věděl, že ty a já jsme Pozemšťané? Odkud věděl, že Lloyd není Preboner, ale Pozemšťan? Koho z těch chamtivých Skokanů jsi ještě obdařil svou přízní?“

Zároveň sáhl do Japoncových myšlenek. Byl ochoten si z něj udělat novou oběť, kdyby to bylo nutné.

„No?“ naléhal na Noma.

Ale ten řekl celou pravdu: „Sdělil jsem to jen Jidifovi, a ještě ke všemu v opilosti...“ A vtom mu došla jistá věc: „Že by kvůli tomuhle vypadl z aerotaxi?“

„Jidif vypadl dobrovolně,“ zašklebil se hypnotik natolik srozumitelně, že nebylo pochyb o tom, že měl v té záležitosti prsty. „A se stejným klidem, s jakým Jidif vystoupil z letounu ve výšce dvou tisíc metrů, stiskne Zintx spoušť termopaprskometu.“

Gregor Tropnov byl mužem, který uměl jít za svým. Jeho nadšení pro věc dokázalo Japonce pokaždé nadchnout a strhnout. Nomo byl slaboch, a proto se taky Gregorovi podařilo přimět ho k opuštění Rhodanovy jednotky mutantů. Usadili se tady na Volatu, aby tu v klidu vybudovali svou vlastní tajnou

organizaci.

A teď to vypadalo, že mají další vítězství v kapse. Na druhou stranu však Gregor ani Nomo nehodlali přenechat Zemi Skokanům. V žádném případě! Jejich cílem bylo jen dosažení život prodlužující buňkové sprchy. Nechtěli pochopit, že se pod ni tenkrát nedostali vinou svých špatných vlastností. Telepat se znovu soustředil. Našel Zintxe, přečetl si jeho

myšlenky a sledovat jeho kroky. „Teď už je u domovního bloku, kde bydlí Volater,“ zašeptal

Gregorovi. „Vyjíždí antigravem... Vstupuje do bytu... Volater otevírá dveře... teď spatřil Lloyda!“ Náhle do kanceláře vběhl mladý Skokan a vyrušil oba muže

z koncentrace.

„Ven!“ zařval hypnotik.

Skokan však byl hrdý muž, takže neposlechl hned. „Dole jsou nějací cizinci a vyřídili už pět našich lidí!“ zvolal a zase odběhl.

Vzporní mutanti nebyli žádnými strategy. Jejich konání ovlivňoval každý nový okamžik. Gregor Tropnov zaklel a křikl na Japonce: „Pojď se mnou! Určitě to jsou Lloydovi muži!”

To, co hypnotik Tropnov nepovažoval za možné, se stalo -Felimer Lloyd se odvážil proniknout do jeho myšlenek, takže teď znal Tropnovovy záměry. Čekal na Zintxe a věděl, že je pod hypnózou.

Zintx ani nestačil projít dovnitř. Domorodec ho jednou ranou omráčil a srazil k zemi. Pak se nad ním O-Ofttu-O sklonil a sebral mu Tropnovův termopaprskomet. Nakonec zajatce spoutal.

O několik minut později Lloyd, Kuri a Volater opustili základnu. Museli se jí vzdát, když už o ní zrádní mutanti věděli. Nechali tam jenom spoutaného Skokana Zintxe, Spěchali za svými muži do skokanského domu, kde sídlili oba mutanti. Jejich muži dostali za úkol zaútočit, ale nikoho nezabít.

Felimer Lloyd ještě stále doufal, že se zrádců zmocní bez toho, aby tekla krev.

I jeho vlastní akce se měla obejít bez krveprolití. Kuří a domorodec dostali poslední instrukce. Měli na něj počkat před hlavní budovou kosmodromu. On sám měl za úkol zdemolovat palubní počítač lodi Re-XI!

Kuri na něj upřela velké oči. Zapřísahala ho svým pohledem. „MUSÍ to být?” zeptala se.

„Ano, Kuri, bohužel musí... Počkej tady na mě...” Zbytek už nedořekl a podíval se na domorodce. Ten jen kývl hlavou a tiše opakoval: „Všemoudrá Matka se za tebe modlí!”

^ A ^

Re-XI byla tisetmetrová loď doutníkovitého tvaru. Prvotřídně udržovaná loď, která stála za dvěma arkonidskými kulovitými křižníky, byla z boku uzavřena nákladní lodí. Felimer Lloyd zastavil vozidlo před arkonidskými loděmi,

zasunul do spáry minci a dveře se rozskočily, aby mohl vystoupit. Oba arkonidští obři stáli na teleskopických nohách. Mezi nimi bylo vidět různé rampy a pobíhající roboty. Bez robotů by se arkonidská říše už dávno zhroutila.

Agent kráčet mezi nimi, ale ne přímo k Re-XL. Zaujal ho malý člun, který stál opodál a měl otevřenou kabinu. Krátce do ní nahlédl a spokojeně se usmál. Byl to malý, rychlý letoun se silnými motory.

Pak náhle změnil směr chůze a namířil si to ke vstupu na Re-XI. Cestou potkal tři Arkonidany a dva Skokany, ale nevěnovali mu pozornost.

Deset kilometrů odtud stála správní budova. Felimer ji viděl mezi křižníky. A právě od ní se sem řítily tři stíhačky. Fellmer se krátce ujistil, že uvnitř sedí jeho lidé. Pohled na hodinky mu potvrdil, že letí přesně.

Letoun s Ulminem a dvěma dalšími muži přistál těsně za ním. Nikdo si toho nevšímal, protože na kosmodromu byly takové věci naprosto běžné.

Když Ulmin slyšel, že má Lloydovi jenom krýt záda, nevěřil vlastním uším. Chtěl něco namítnout, ale Felimer ho včas zarazil. Nebyl přítelem dlouhých řečí.

„Nebojte se, brzy budete mít práce ažaž! Hlavně dávejte pozor na dva muže, kteří vypadají jako Prebonerové. Pokud je objevíte, ihned je paralyzujte. Oni jsou ti nejnebezpečnější! Dávejte taky pozor, jak se budou chovat posádky těchto dvou arkonidských křižníků, Ulmine! Ohledně posádky Re-XI si nelamte hlavu. Má volno a na palubě je jenom osm Skokanů.“

„U všech hvězd!“ vyhrkl Ulmin. „Jak to všechno víte, Prebonere? Umíte snad číst myšlenky?“

„Jen si dokážu spočítat, jak se zachová nepřítel, Ulmine. To není žádné velké umění!“ blušoval Lloyd a vyrazil.

Na kosmodromu v Kuklónu se každý musei cítit jako doma. Proto se Felimeru Lloydovi podařilo nepozorovaně dojit až k Re-XI. Pomalu vystoupil po rampě, prošel přední palubou a kráče! ke střední palubě. Při zběžném ohmatání prostoru našel osm mužů, ale ke svému překvapení měl brzy zjistit, že jich tam je deset.

Před ním zívala dlouhá, široká chodba, která se táhla po celé délce lodi. Zastavil se a telepaticky zkoumal okolí. Zachytil myšlenky jednoho nazlobeného Skokana, který musel zůstat ve službě, místo aby s ostatními kamarády navštívil zábavní Čtvrť města. Proto se rozhodl, že půjde aspoň do velínu a zahraje si tam se dvěma strážnými kostky nebo karty.

Lloyd toho okamžitě využil a vytáhl z kapsy hypnozářič. Počkal, až mladý Skokan vyjde na chodbu, a pak ho pro jistotu ovlivnil, aby šel opravdu do velínu a vyzval kamarády na partičku karet. Skokanovi pak připadalo jako naprosto přirozené, že jde vedle něj.

Došli na deset kroků k otevřeným dveřím velínu. Kosmický agent nehlučně vklouzl za svým mužem dovnitř. Už viděl obě pilotní křesla, když pocítil zaměření!

Dva kroky za ním se něco pohnulo. Felimer se ani nelekl. Zkreslené myšlenkové impulzy mu prozrazovaly, že to je robot. Přesto sáhl do kapsy pro termopaprskometa, ale nechal robota projít kolem sebe. Stroj se pak zastavil, jednou čoučkou na něj pozorně pohlédl - a potom pokračoval dál v cestě. Lloyd musel přemýšlet, jestli robot náhodou nevyhlásil poplach. Ale ve velínu byl nadále klid. Oba strážní souhlasili s kamarádem a nadšeně se pustili do hry.

Lloyd jim raději ještě trochu hypnoticky pomohl, aby od nich měl klid, a pak pátral po dalších strážích.

Jednoho muže objevil ve spojové centrále, ale strážný tam spal!

Postupně jich našel po palubě celkem sedm. Osmý byl jediný, který pracoval ~ dole ve strojovně.

Lloyd znovu přehlédl dva muže!

Podíval se na hodinky. Zůstávalo mu ještě deset minut. Pokud by se mu do té doby nepodařilo vyhodit palubní počítač do vzduchu, pak by to s jeho únikem z lodi vypadalo bledě.

Ještě devět minut! Lloyd náhle dostal nápad, kterým se prohřešoval proti všem

pravidlům služby - vsadit všechno na Jednu kartu!

Počítač lodi Re-XI musel v každém případě vylétnout do vzduchu, protože pozice planety Země musela nadále zůstat tajná!

^ A ^

Hypnotik Tropnov zuřil a čím dále více podléhal svému vzteku. Nomo Jatuhin se myšlenek svého druha lekal a raději jim uhýbal. Obrovská budova jejich skokanského domu se podobala mraveništi.

Galaktičtí obchodníci, kteří dosud nepatřili k tajné organizaci mutantů, nedokázali pochopit útok na svůj dům, protože se v něm nedalo nic ukrást. Jediným vysvětlením bylo, že se někdo chce zmocnit tajemství planety pokladů, kterou jim slibovali oba neznámí, kteří v jejich budově pracovali.

Trvalo však tři Čtvrtě hodiny, než Gregor Tropnov přistoupil na požadavek přivolat arkonidskou policii. Netoužil po tom, aby všetečná policie strkala nos do jeho záležitostí, a svými vražednými hypnotickými příkazy se postaral o to, aby ani jeden ze Šesti nepřátelských útočníků nepřežil.

Zatímco vylekaní Skokani čekali na příchod policie, zrádní mutanti se pustili do práce. Hledali Lloyda, ale nemohli ho najít. S doprovodem deseti

ozbrojenců pak opustili budovu.

Gregora napadlo, aby Jatuhin hledal na kosmodromu: „Pátrej po něm v okolí lodi Re-XI!“

O vteřinu později Nomo našel Ulmina a ostatní. Byli tam, kde Gregor Čekal - na kosmodromu. Zrádci nasedli do svých superrychlých vozů. Všichni byli vyzbrojeni termopaprskomety. Teď šlo doopravdy o všechno!

^ A ^

Kuří Oneré viděla přijíždět sedm supervozů. Pokusila se navázat s Fellmerem Lloydem spojení, ale nepodařilo se jí to. Proto rychle přepnula na Ulminovu frekvenci a informovala ho o svém pozorování.

„Ano!“ odpověděl jí a ukončil spojení. -> ^ ^

Robot ležel roztavený v centrále. Vzduch se naplnil páchnoucím kouřem.

Felimer Lloyd stál před počítačem a pokoušel se pomocí termozbraně poškodit jeho nejdůležitější součásti tak, aby nebylo možné z paměti vytáhnout žádné údaje. Rhodanovi agenti se vyznali ve všech známých typech počítačů Galaxie, ale Lloyda uprostřed práce vyrušilo další zaměření!

Nebezpečí!

Střední palubou přibíhali dva důstojníci Re-XI! Kouř, vycházející z velínu, je nutil k tomu, aby ještě přidali.

Rhodanův agent děkoval Bohu, zeje zahalen štiplavým kouřem. Tasil hypnozářič a namířil na důstojníky: „Okamžitě opusťte loď a jděte na arkonidské křižníky! Uklidněte Arkonidany! Nedopust'te, aby zakročili!“

Potom se znovu postavil před palubní počítač. Pomocí bomby by to šlo rychleji. Ruční termozářič pracoval na plný výkon. Lloyd se domníval, zeje z nejhoršího venku, ale pak sebou trhl a obrátil se,

Chodbou k němu běželi tři roboti a tři členové posádky!

S roboty neměl žádné potíže. Několika přesnými zásahy roztavil jejich agregáty, ale s živými to bylo horší. Nechtěl je zabít... Tasil hypnozářič, namířil na ně a v duchu si pomyslel:
„Opusťte loď a...”

Pak ale propuklo peklo, které mu bránilo v jakékoliv další činnosti. Velín lodi měl patnáctkrát deset metrů. Patnáctkrát deset metrů pekla!

Počítač se vznítil! Exploze stíhala explozi!

Felimer stačil uskočit ke dveřím, několikrát se překulit, přeskočit nehybná kovová těla robotů a vyskočit na chodbu.

Tři hypnoticky ovlivnění muži prchali z lodi. Lloyd se hnal za nimi... Pokoušel se navázat spojení s Ulminem, ale nenašel ho. Pak události nabraly překotný průběh. Začala se tavit před lodi, což na kosmodromu muselo zákonitě vyvolat poplach. Někdo začal do lodi vrhat dýmovnice a loď vybuchovala snad na všech stranách.

Fellmer běžel, ohlížel se, kouř ho pálil do očí a podlaha se mu otřásala pod nohama. Neviděl nic a neslyšel nikoho ze svých... Rozrazil nejbližší dveře a díky náhodě se ocitl v hangáru průzkumných člunů. Všechny měly otevřené kabiny a nikde žádná stráž.

Na nic nečekal a do jednoho naskočil. Rychle, rychle! Honem ke Gazele! Vstup do hangáru byl pootevřený, člun proklouzl otvorem a vyřítil se nad kosmodrom.
Rychle, rychle do džungle!

^ A ^

Velitel křižníku Lotus Jim Markus pobledl, když mu spojař přinesl hlášení, které přišlo z planety Volat: „Tři údery zvonu! Mutanti Jatuhin a Tropnov zrádci! Chtějí prozradit Zemi, protože se nedostali pod buňkovou sprchu. Felimer Lloyd." Důstojníci se na svého kapitána zaraženě dívali. Tvář měl

jako stěna av Široce Qteyíea^©b'0ičíehstál& vepsáno čiré zdě
šení.

Dva Volaterové šli pralesem za Všemoudrou Matkou. Šli už den a noc
bez přestávky. Zdálo se, že vůbec neznají únavu.

Šli a mlčeli. Jejich tykadla se nehýbala. Neměli si co říct, ale oba
cítili s mužem, kterého nesli na ramenou - s Fellmerem Lloydem,
paralyzovaným tělesným vrakem, duševně však stejně čilým jako dřív.
Přestože jím zmítala horečka, právě telepaticky sděloval: „Jak víte, že
Kuri Oneré je taky na cestě za Všemoudrou Matkou?"

Dostalo se mu známé odpovědi: „My to víme, Fellmere -víme to!"

Takhle mu odpověděli už potřetí, takže počtvrté se jich už ani
neptal...